

πρέπει να εκλέξει ψευδώνυμα της άρεσκειάς σου και να μωρπά υποβάλεις, δια να σου εγκρίνω το καλλίτερον.) Ναύτην του Κανάρη (αδύνατος ή εγκρισίς του άλλου ψευδώνυμου, ή δε άγγελία μόνον επί πληρωμής λεπτών 70 εμπορεί να δημοσιευθή). Σαμιακή Αθραν (εμπορείς εύχομαι πάσαν επιτυχίαν εις τας εξετάσεις) Τυγγαρέλλα (ελήθησαν, εγες!) Καροφύλλι του Διάκου (δέν θα κάμω νέας συστάσεις άπόρων, παρά άπου έγγραφοών όλοι οι ήδη συστημένοι) Αθραν της Μεσογειου (χαίρω που είσαι καλλίτερα.) Παναγήν Π. (ώραία ή έπιστολή σου μιν άργήσης να πάρης ψευδώνυμον δια να λαβδάνης μέρος εις την κίνησιν.) Έλληνικήν Θεότητα (εσχρημάτιστα, λέγεις, κακήν ιδεάν; καθε άλλο... έχω πάντοτε δια σε την άριστήν δι' όσα μ' έρωτάς, σε πληροφορεί ο Όδηγός, Κεφάλ. Η'.) Αιματόβροτον Έλληνικήν Σημιαίαν (έστειλα) Σημαιοφόρον Έλληνα (εύχαριστώ δια τα ξερά άνθη) Σεντενυμένον Γυμνασιόπαιδα (έστειλα) Μυστικόν, Φοβλή, κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 24 Μαΐου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται: έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 14 Ιουνίου εν τών Έπαρχιών μέχρι της 21 Ιουνίου εν τού Έξωτερικού μέχρι της 9 Ιουλίου.

250. Δεξιόγραφος

Πολεμικός θεός τό πρώτόν μου, Έρωτηματικό τό δεύτερόν μου, Τρόπον έπίρρημα τό τρίτον μου, Φιλόσοφος γνωστός τό σύνολόν μου.

Έστάλη υπό του Καπετάν Φασαρία

251. Δογοπαικτικός Δεξιόγραφος

Μιά ούλη και ένα γράμμα Κάνων ήρωα, τί θαύμα!

Έστάλη από τό Νησίά των Γιαννίνων

252. Στοιχειόγραφος

Λαοπλάνον στρατηγόν Άνευ κεφαλής θάψισης, Έν μεγάλον κ'ίσχυρον Ζώνον δια γά σχηματίσης.

Έστάλη υπό της Άρτουράς Πανσελήνου

253. Αναγραμματισμός

Έν δημοτραϊκόν Θά τάναγραμματίσω Και έξύλον τι μακρόν Μ' αυτό θά σχηματίσω.

Έστάλη υπό Βασιλείου Μπαμικά

254. Έξάγωνον

*** = Άγριον ζώον.
 **** = Ποταμός της Ίνδικης.
 ***** = Νομοθέτης.
 ***** = Υλικόν.
 *** = Βεβαιωτικόν.

Καθέτως και όριζοντίως τά αύτά.

Έστάλη υπό της Φλογέρας του Βασιληά

255. Έπιγραφή

Η Τ Ε Τ Ε Κ
 Ν Σ Ε Δ Σ
 Δ Σ Ε Δ Ω
 Ι Α Η Ι Ν
 Α Ν Α Α Ν
 Π Α Δ Σ Ι Ν Γ

Ζητείται ή ανάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

Έστάλη υπό Μιχαήλ Α. Τρίκκα

256. Φύρδην Μίγδην

Κόνος έσον σπόχωτ έργων.

Έστάλη υπό της Ήπειρωτικής Έλιπίδος

257. Τριπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν έλληνικόν πελαγός, τά δεύτερα γεωργικόν έργαλείον και τά τρίτα έλληνικήν νήσον:

- 1. Παιγνίσχαρον. 2. Άρχατος άεροπόρος. 3. Κράτος της Ευρώπης. 4. Δριφθητικόν έπίρρημα. 5. Είδος στίχου. 6. Ίχθύς. 7. Πτηνόν.

Έστάλη υπό του Σημαιοφόρου Έλληνος

258. Φηνηγενόλιπον

τ - ντ - θστ

Έστάλη υπό Φαίδρας Π. Μοσχίδου

259. Γρίφος

τού τού Κ
 τού τού
 τού τού

Έστάλη υπό της Κάμεν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων των φύλλων 16 και 17.

156. Ζαχαρίας (ζάχαρι, άς.)—157. Αθήναι (α, θή, ναί.)—158. ΧΑΛΚΙΣ, ΑΡΑΡΑΤ, ΧΡΥΣΟΣ (ΧΑ ναάν, ΑΡ χιμής, ΔΑΥ ριον, ΚΡάσος, ΙΑ τρος, ΣΤήθοΣ.)—159. Αρετής οικειον άδελφάνμισιν.—160. Μηδεν συμφοράν όνειδίσεις. (μηδέν εις ημφορ άνω νι—δ' εις εις.)

161. Διάβολος (δια, Βώλος.)—162. Άρμων-ζυμωών.—163. Θυμός—θύμος.—164. Άρπαγος—άρπαγή—άρπαγή.

165. ΣΥ - ΡΙ - Α 166. ΑΡΙ - ΣΤΟΤΕ - Α - ΡΙ - ΣΤΟ - ΦΑ - ΝΗΣ ΔΗΣ(Ρέα Α - ΦΑ - ΝΗΣ ιστός, σέ - λας, Τειρε - ΝΗΣ λας, Τειρε - σίας, όρος έλαια, Αδρίσσα, Ηλεια.)—167. ΚΡΗΤΗ - ΡΟΔΟΣ (ΚΡόνος, ΡΟία, ΗΑη, ΤΟνος, ΗΣίος.)—168. Ένν Άθηνά και χείρα κίνει.—169. Οδαι τοίς ήτημένους (ού ετ εις ιτ - ημ έν εις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλα στοιχεία των 8 στιγμών λεπτών 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διαλάσιον, και με κενά τό τετρακλίσιον. Έλάττωσις όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι δλωμάται των 15 πληθυνονται ως να ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, ένω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλα στοιχεία των 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλα.—Αι μη συνοδευόμεναι υπό του αντίτιμου άγγελία δέν δημοσιεύονται.]

Δ ΑΦΗΝΣ ΚΛΩΝΑΡΙ, ύποψηφία Δημοψηφίσματος του 1910. (14, 86)

Φ λογέρα του Βασιληά, πόθεν ή σιωπή σας; Περιμένω άπάντησιν.—Έδελβάρ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Υποψήφιον Δημοψηφίσματος (14, 88)

ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Θεραπεία Νευρικών και Φρενικών νοσημάτων Πατήμα Άθηνών, όδός Κύπρου 2 και 4 Τηλέφωνον αριθ. 314. Γραφεία εν Άθήναις, όδός Σταδίου 15 Τηλέφωνον αριθ. 200. 10—12 π. μ. και 5—6 μ. μ. Κανονισμός και πληροφορία δωρεάν τω αιτούντι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 24 ΦΥΛΛΟΥ

[Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 209]

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Α. Χατζηνικολάου, Ίωσ. Κ. Κιάππε (23, 24), Ήλ. Σπ. Κανέλλης, Α. Άμοιραδάκης, Δημήτρα Τσιτσάνη, Έλ. Α. Γαϊτσάνης, Χρ. Μιχαηλίδης Φαη Παναδημου, Πίτης Α. Κουρούλης, Βασ. Α. Κουσοπούλης, Γ. Κλαύσης, Αθ. Δεσφινής, Ι. Ν. Τσίμπας, Έλ. Κολοκοτούδου, Βασ. Κανέλλη, Μαρ. Α. Τσίμη, Τίτα Α. Κατσηλιάκου, Ι. Αελοούδας, Ν. Προσετόπουλος, Χ. Ε. Σούλης, Χρυσό Παγώνη, Σταγών Δρόσου, Δανάη Γ. Κασούρη, Κατίνα Α. Χατζηπαναγιώτου, Εδουάκη Κωστατακούσου, Μαρ. Α. Σταθοπούλου, Αεσοπούλα Μπότσαρη, Σ. Περισίδης, Φωνή Ι. Μιχαηλίδου (23).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ίω. Κασελάκης, Π. Μ. Παπουτσόπουλος, Άττική Λύσις, Κορραλία Καστριώτου, Ένν. Καστριώτης, Φρ. Θ. Κοφινάκης, Κ. Π. Νικολόπουλος, Ν. Η. Ηρώτης, Κούλα Ήρ. Καταμαντή, Εύαγγ. Κ. Νόνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λέφας. ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Άριού. Χρ. Μήγας (23—24). ΑΝΑΡΤΙΣΤΑΙΝΗΣ: Ν. Γ. Βαλασόπουλος, Φίλη των Δυστηρών. ΑΝΑΡΟΥ: Π. Δ. Κρησιόπουλος. ΒΟΔΟΥ: Εύαγγ. Ι. Μπαλάρας. ΒΡΑΧΑΤΙΟΥ: Έλευθερία Ι. Νικολαίδου. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μαρίττα Ε. Γιαννοπούλου. ΚΑΛΑΜΩΝ: Σπ. Ν. Πουλιάκος, Λεων. Άντ. Νικολόπουλος, Ν. Άντ. Στραβάκος, Ν. Γ. Ηλιόπουλος, Σ. Κασιδιάρης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Βασ. Σ. Βικατος, Γ. Α. Παναστασάτος (23), Ίωκ. Ραγγανάς. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Άσπασία Άντ. Πυλαριού. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βλ. Α. Πάτσης, Π. Γ. Δημητριάδου, Μιχ. Α. Τρίκκας, Β. Α. Οικονομοπούλου, Κ. Β. Κασυλάκης. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ν. Γ. Σούλλας, Α. Β. Τσάφος, Γ. Α. Μαντάς. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Άθ. Γ. Καταράς, Χ. Ν. Καραστέργιος, Σπ. Στ. Παπασταμάτης, Ν. Α. Σακελλάριος. ΜΑΡΤΙΝΙΟΥ: Αεοδ. Σπ. Δημόπουλος. ΠΑΤΡΩΝ: Ν. Ι. Φαριμακίδης. ΠΥΡΡΟΥ: Άντιγόνη Παπαϊωάννου, Μαρία και Άλμος Π. Βαρελλάκης. ΣΥΡΟΥ: Μαρία Κ. Ίκροδημήτην, Άρτουρή Σπουργίτου, Ένας χωρίς άπογραφήν, Δ. Ε. Κούτσης, Θεοδ. Α. Δουκάκης, Κλεισπ. Θ. Πετροκολληίου, Αικατερίνη Ι. Σπανδωνή, Μαρία Κρηστινα Λουσιώτη (23—24). ΤΡΙΠΟΔΕΩΣ: Σπ. Σπ. Τσερέτης. ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γεωρ. Ι. Τσάφος. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Έβνη Α. Δουλίνα, Πόπη Παπασταυρίδου, Ζάχος Βαμβακούλας Γ. Ν. Κοττής, Νίτσα Ν. Γεραλίτη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΛΦΑΝΑΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου, Αικατερίνη Ι. Ζερματινή, Έλένη Κ. Στρούμτζη, Ίωάννα Ι. Μεσηρηκα, Χ. Γ. Παπάς, Άσπρος Κόρακας, Μαρία και Χαριτίδα Ζερματινή. ΒΑΡΝΗΣ: Ήλιος Ν. Ηλιάδης (23). ΒΥΡΚΕΤ-ΕΔ-ΣΑΜΠ: Ίουλίττα Ι. Πολυταγίδου. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Φανουράκης, Νικόλαος Μπουρονέλος. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γεώργιος Χρησιδής (23), Μαρία Ρούση (23, 24). ΚΟΝΙΝΟΔΕΩΣ: Γρ. Φλωσός. ΛΟΖΑΝΝΗΣ: Άμφο. Τσίφος (23—24). ΟΛΗΣΣΟΥ: Έλένη Ι. Γεωργιάδου. ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤΑ: Π. Β. Άδάμ, Βασιλίτσα της Κύπρου, Γ. Καραμουντάνης, Α. Χαρομουντάνης (22), Α. Αζιώτης, Γ. Σμαράγδης, Έλένη Δασυλάκη, Γ. Μελιτάδης, Έλένη Βενωνίδου, Γ. Παγώνης, Θάλλον Ρόδον, Κερκυραϊκή Άθρα, Εύαγγελία Σουρή. ΠΥΡΡΟΥ (Βουλγαρίας): Κεραθ Τριανταφύλλου. ΡΑΜΛΙΟΥ: Μαρία Άνδροκοπούλου. (23—24). ΣΜΥΡΝΗΣ: Στέλλα Βιολάντη, Ι. Λομβάρδος. ΣΟΦΙΑΣ (Βουλγαρίας): Ι. Θ. Κύπρος (23—24).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των ευρόντων την όρθην λύσιν τά όνόματα ετέθησαν εις την Κληρονομία και εκληρωθήσαν οι έξής τέσσαρες: ΠΑΝ. Μ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ όδός Άριστοτέλους 13 εν Πειραιεί, ΜΑΡΙΑ ΡΟΥΣΗ εν Ίωαννίνους, ΣΠΥΡ. ΣΤ. ΠΑΠΑΣΤΑΜΑΤΗΣ εν Λαρίση, ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΑΤΡΑΚΙΔΗΣ όδός Βαλτετσίου 3 εν Άθήναις. Και ό μέν πρώτος ένεγράφη δι' έξ μήνας, οι δε άλλοι τρεις δια μίαν τριμηνιαία έναστος, όλοι από 1 Ιουνίου. Πληρώνουν δε. 0,50 δια τόν προσεχή Διαγωνισμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών ύπηρεσίαν και υπό του Οθουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ</p> <p>Έσωτερικού: Έστρία... δρ. 8,— Έξωτερικού: Έτησία... φρ. 10,— Έξάμηνος... 4,50 Έξάμηνος... 6,50 Τριμηνος... 2,50 Τριμηνος... 3,—</p> <p>Αι συνδρομαί δεχονται την Ιην έκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15</p> <p>Φύλλα προσηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έναστος λεπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Όδός Εβρικίδου αρ. 38, παρὰ τό Βαζάκιον</p>
---	--	--

Περίοδος Β'—Τόμος 18ος Έν Άθήναις, 4 Ιουνίου 1911 Έτος 33ον.—Άριθ. 27

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυστικόσημα υπό MAURICE CHAMPAGNE] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' Η ΝΥΞ ΤΗΣ 14 ΜΑΪΟΥ 1903 Κυκλών ή βολίς;

Την νύκτα της 14ης Μαΐου 1903 έσημειώθησαν εις τό Σικάγον δύο γεγονότα, τά όποία, μολονότι άσχετα προς άλληλα, ήσαν όμως τόσον σημαντικά, ώστε όλοι αι έφημερίδες της πόλεως, από του «Βήματος» μέχρι του «Κήρυκος», τά περιέγραφαν και τά έσχολίασαν έν έκτάσει.

Άλλά κρίνατε άν δέν ήξίζαν τόν κόπον.

Και έν πρώτοις, του Τεκτονικού ναού και της Ταξόμας, δύο από τας ύψηλοτέρας οικίας της πόλεως, από τά οικοδομήματα δηλαδή έκείνα, τά όποία έχουν τό τεραστίον ύψος των δέκα, εώδεκα, δεκαπέντε, δεκαοκτώ και κάποτε είκοσι πατωμάτων, — αι στέγαι άνηραγήσαν έν μέρει, απέξείσθησαν, έσπείρθθησαν, όπως κατά την διάβασιν κανενός φεβερύ κυκλώνος.

Τό περιεργον εινε, ότι τό Άουντιτόριουμ και τό Μόνεντνόν, δύο άλλα οικοδομήματα, επίσης γιγάντια, δέν έβλάβθησαν διόλου. Είς την πόλιν, άλλως τε, δέν άντελήφθησαν τό παραμικρόν.

Μόνον οι ένοικοι των ύψηλοτέρων πατωμάτων των καθουών οικιών, άφυπνίσθησαν έντρομοι από ένα κρότον, ό όποιος τοίς έφάνη ως ισχυρά έκπυροσφρότησις, ως κανονία.

Τούτο διήρκεσε περί τά δέκα—δώδεκα δευτερόλεπτα δια τόν Τεκτονικόν Ναόν και περί τά τριάκοντα—πλέον από τό διπλάσιον, — δια την Ταξόμαν.

Μετά την παρέλευσιν του χρονικού τούτου διαστήματος, έδασίλευσε πάλιν άκρα σιγή, και ως πρακτικοί άνθρωποι, δια τους όποιους τά πάντα εινε πολιτισμα, άκόμη και ό ύπνος, οι ένοικοι των περιών ο λόγος κτιριών εξανακοιμήθησαν άμέσως.

Μόνον την πρωίαν παρατηρήθησαν και έξηκριβώθησαν αι ζημία.

Η πρώτη φροντίς, φυσικά, ήτο νάνα-

Και έν πρώτοις, του Τεκτονικού ναού και της Ταξόμας, δύο από τας ύψηλοτέρας οικίας της πόλεως, από τά οικοδομήματα δηλαδή έκείνα, τά όποία έχουν τό τεραστίον ύψος των δέκα, εώδεκα, δεκαπέντε, δεκαοκτώ και κάποτε είκοσι πατωμάτων, — αι στέγαι άνηραγήσαν έν μέρει, απέξείσθησαν, έσπείρθθησαν, όπως κατά την διάβασιν κανενός φεβερύ κυκλώνος.

Τό περιεργον εινε, ότι τό Άουντιτόριουμ και τό Μόνεντνόν, δύο άλλα οικοδομήματα, επίσης γιγάντια, δέν έβλάβθησαν διόλου. Είς την πόλιν, άλλως τε, δέν άντελήφθησαν τό παραμικρόν.

Μόνον οι ένοικοι των ύψηλοτέρων πατωμάτων των καθουών οικιών, άφυπνίσθησαν έντρομοι από ένα κρότον, ό όποιος τοίς έφάνη ως ισχυρά έκπυροσφρότησις, ως κανονία.

Τούτο διήρκεσε περί τά δέκα—δώδεκα δευτερόλεπτα δια τόν Τεκτονικόν Ναόν και περί τά τριάκοντα—πλέον από τό διπλάσιον, — δια την Ταξόμαν.

«Εβρίσκειται εις μίαν ξηλαθραν του δάσους...»

Ζητηθή ή αίτία των. Άλλ' επειδή έπρόκειτο έδώ να λυθή έν πρόβλημα κάπως δύσλυτον, αι γνώμαι των ανθρώπων έδικάσθησαν άμέσως.

Άλλοι έλεγαν ότι ή καταστροφή της στέγης ώφείλετο εις άνεμοστρόβιλον ή κυκλώνα.

Άλλοι άπεναντίας ίσχυρίζοντο ότι θά έπτεσε καμμία μεγάλη βολίς.

Δυστυχώς, έρωτηθέντες έν σπουδή οι διευθυνται των μετεωρολογικόν σταθμών, έδήλωσαν καταγρηματικώς ότι τά ειδικά έργαλεία των δέν έσημείωσαν ούτε κυκλώνα, ούτε άνεμοστρόβιλον, ούτε κανενός είδους άνεμου.

Όσον δια την πτώσιν βολίδος, άπήντησαν ότι τότε μόνον θά την παραδεχόντο, όταν κάποιος θά τους την έδειχεν.

Η άπάντησις, βλέπετε, ήτο σαφής και αναντίρητος, άλλ' έξ αυτής ή περιεργεια των ανθρώπων δέν ίκανοποιείτο ποσώς.

Άν πράγματι είχε πέσει βολίς, που ήτο; τί είχε γίνη; που είχε χωθή; Κανείς δέν ήμπορούσε να πιστεύσι, ότι κάποιος άστείας την είχεν άποκρύψει. Άλλως τε προς ποιόν σκοπόν;

Έξ άλλου όμως δύο στέγαι δέν σαρώνονται μόναι των.

Πρέπει να όμολογήσωμεν, ότι ύπήρχεν έδώ κάτι παράδοξον.

Αυτόκτονια ή δολοφονία; Πρός κορόφωσιν της έκπλήξεως, και τό δεύτερον γεγονός, μολονότι

διαφόρου φύσεως, είχε και αυτό το μυστηριώδες και κάπως ανησυχηστικόν μέρος του.

Αί εφημερίδες ανήγγελλον, τωόντι, τὸν θάνατον τοῦ ἱατροῦ Ἀβραάμ Οὐίξων, ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινων ἐπὶν ἦτο μία ἀπὸ τὰς προσωπικότητας τῆς πόλεως, καὶ διὰ τῆς κολοσιαιᾶς περιουσίας του εἶχε συντελέσει πολὺ εἰς τὴν ταχίσαν ἀνθρώπων τοῦ Σικάγου, μετὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην πυρκαϊὰν τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1871.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι τὴν τελευταίαν πενταετίαν ὁ ἱατρός δὲν ἔβλεπε πλέον κανένα. Κατόπιν βαρῶν πανθῶν, ἀπωλειῶν ἀλληλοδιαδόχων προσφιλῶν του ὑπάρξεων, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν μεγάλην σκηνὴν τοῦ κόσμου καὶ εἶχεν ἀποσυρθῆ μονήρης εἰς ἓν οἶκμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ περιχώρα τῆς πόλεως, εἰς τὸ προάστειον Κήνθουδ.

Ὁ κόσμος εἶνε ἐγώστης. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἐλησμόνησε τὸν Ἀβραάμ Οὐίξων.

Ἦξευρε μόνον, ὅτι ὁ ἱατρός ἐξῆυσε τώρα ὀλομόναχος, μ' ἓνα μόνον ὑπηρετήν, κάποιον Ἕλληνα μετανάστην, ὀνομαζόμενον Νικόλαν Καρακᾶν, καὶ ὅτι κατέγινετο εἰς τὴν ἐπιστήμην. Τὸ ὑπέθετε τοῦλάχιστον, διότι ἦτο γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀβραάμ Οὐίξων δὲν ἦτο μόνον ἐξοχὸς ἱατρός καὶ μέγας φιλόπολις, ἀλλὰ καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους χημικούς καὶ τοὺς πρῶτους μηχανικούς τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ ἰδοὺ, ἔξαφνα, ἀνήγγελλετο ὁ θάνατός του, —καὶ τί θάνατος! Τὸν ἦσαν κρεμασμένον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ναί, ἀπηγγονισμένον, χωρὶς καμμία ἐπιστολή, καμμία λέξις νὰ διδῆ, τὴν ἐξήγησιν τοῦ ἀνεπίστου καὶ τραγικοῦ αὐτοῦ τέλους.

Τὸ γεγονός τοῦτο ἄφινεν ἐπίσης ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς πάντες εἶδους εἰσασίας.

Μερικαὶ εφημερίδες παρεδέχοντο μᾶλλον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας, συνεπεῖα ἐγκεφαλικῆς διαταράξεως ἢ ὀξείας νευρασθενικῆς κρίσεως.

Ἦτο ὀπωρῶδες πιδανόν. Ὁ «Κήρυξ» ὁμῶς ἰσχυρίζετο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος.

Καὶ τὸ ἐσπέρας ἔβλεπον τὸ Σικάγον ἦτο μὲ τὴν γνώμην του.

Ἄλλως τε ἡ ἐπιτόπιος ἔρευνα, τὴν ὁποίαν ἔκαμε συντάκτης αὐτῆς τῆς εφημερίδος, ἀπεκάλυψε μίαν πολὺ ὑποπτον λεπτομέρειαν.

Ἦτο ἡ παράδοξος, ἡ ἀπότομος καὶ ἀνεξήγητος ἐξαφάνισις τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, τοῦ μοναδικοῦ ὑπηρετοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ ἱατρός Οὐίξων.

Τοιαύτη ἐξαφάνισις, εἰς τοιαύτην στιγ-

μῆν, ἦτο πολὺ σοβαρά. Ἐκ τούτου ἡ ὑπόθεσις, ἡ ὄχι παράλογος, ὅτι ὁ ὑπηρετὴς αὐτός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζαν καὶ πολὺ, εἶχε δολοφονήσῃ τὸν κύριόν του καὶ κατοπιν τὸν εἶχε κρεμάσει εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, διὰ νὰ πιστευθῆ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκτονίας.

Ἄδιστακτως τὸ κοινὸν τὴν παρεδέχθη καὶ πρέπει νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι δὲν εἶχεν ἄδικον.

Ἄν δὲν ἦτο ἐνοχός, ὁ Ἕλλην αὐτὸς δὲν θὰ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν.

Ποία ἄλλη νὰ ἦτο ἡ αἰτία τῆς φυγῆς του;

Ὅπου καὶ ἂν ἐζήτουν, δὲν εὕρισκον καμμίαν.

Ἐγείνεν ἄρα δολοφονία, ὁ δὲ δολοφόνος δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀθλιὸν αὐτὸν Νικόλαν Καρακᾶν.

Ἦτο πλέον ἡ γενικὴ γνώμη.

Καὶ τόσο μάλιστα γενική, ὥστε, τῆσασα μὲν εἰς

«Τὸν ἦσαν κρεμασμένον εἰς τὸ ἐργαστήριόν του...» (Σελ. 214, στ. α')

ὥρας μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ἀστυνομικοὶ τῆς πόλεως ἐξῆλθον πρὸς καταδίωξιν τοῦ δράστου.

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν αἱ εφημερίδες ἐπροκῆρυντ' ἀμοιβὴν διὰ τὴν σύλληψιν του, καὶ συγχρόνως ἐξέπεμπον πρὸς πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἀνεπίστου, ἰδιωτικοῦ ἰγνηλάτας, οἱ ὁποῖοι, εἰς τὰς ἀμερικανικὰς πόλεις, εἶνε ὡς γνωστὸν εἰκοσάκις πολυαριθμότεροι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Οὕτω καταδιωκόμενος, ἰγνηλατούμενος, πολιορκούμενος, ἐνδρευόμενος πανταχόθεν, ὁ δράστης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ.

Ἐπάρχουν δίκτυα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ οἱ ἐπιτηδείτεροι, οἱ πονηρότεροι, δὲν εἴμποροῦν νὰ γλυτώσουν, τὰ δὲ δίκτυα, τὰ ὅποια ἐστήθησαν πρὸς σύλληψιν τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, ἦσαν, κατὰ τὰς διαβε-

βαιώσεις μερικῶν ἡμερησίων φύλλων, ἐκ τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Δυστυχῶς διὰ τὰς εφημερίδας, ἦτο πεπωμένον νὰ μείνουν καὶ τὰ δύο γεγονότα, τὰ ἐκτυλιχθέντα τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς 14 Μαΐου, μυστηριώδη καὶ σκοτεινά.

Ἀνεξήγητος αὐτὴ ἡ ἀτυχία, ἀλλὰ μὴν ὀλοκληρὸς παρήλθε, χωρὶς νὰ γείνη δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῆ οὔτε ἡ παράδοξος βολίς, ἡ ὁποία κατέστρεψεν ἐν μέρει τὰς στέγας δύο τῶν ὑψηλοτέρων οἰκοδομημάτων τῆς πόλεως, οὔτε ὁ ἐπίσης παράδοξος ὑπηρετὴς, ὁ ὁποῖος, δι' ἄγνωστον φεῦ! λόγον, εἶχε δολοφονήσῃ ἓνα τῶν σημαντικωτέρων ἀνδρῶν τῆς σημαντικῆς ἐκείνης πόλεως.

Ὅχι, οὔτε ἡ βολίς, οὔτε ὁ ὑπηρετὴς ἀνευρέθησαν.

Καὶ εἰ δύο λοιπὸν «ὑποθέσεις» ἐγκατελείθησαν μετ' ὀλίγον καὶ ἦτο κρίμα, τόσοσιν διὰ τὴν βολίδα, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ κατετίθετο ὑπὸ ὑαλίνην σφαιρὰν εἰς τὸ μέγα Μουσεῖον τοῦ Σικάγου, ὅσον καὶ διὰ τὸν Νικόλαν Καρακᾶν, ὁ ὁποῖος, ἂν ποτὲ τοῦ ἤρχετο ἡ τρέλλα νὰ παραδοθῆ μόνος του, ἀφοῦ ἐπὶ ὀλοκληρὸν μῆνα διέφυγε τὴν καταδίωξιν ὄλων τῶν λαγωνικῶν τοῦ Σικάγου, τῶν περιφημοτέρων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, θὰ ἤρχετο ἐν κομπῇ καὶ θριάμβῳ ὡς ἥρωϊς.

Τί εἶχεν ὁμῶς ἀπογεῖνῃ; Μυστήριον!

Ἐξ ἀκόμῃ τοῦλάχιστον, ἡ μήπως μετανοήσας διὰ τὸ ἐγκλήματόν του, βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν τύφιν, ἐτερμάτισε καὶ αὐτὸς τὰς ἡμέρας του; Καὶ αἱ δύο ὑποθέσεις, ἦσαν ἐπίσης λογικαί.

Εἰς πολλὰς πόλεις μάλιστα ἐτέθησαν στοιχήματα ὑπὲρ ἢ κατὰ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων.

Ἄλλοι ὑπέστηριζον τὴν πρώτην, δηλαδή ὅτι ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἔζη, Ἄλλοι τὴν δεύτεραν, δηλαδή ὅτι

εἶχεν ἀποθάνῃ.

Εἶνε ἀληθές ὅτι οἱ περισσότεροι ἐκλιναν πρὸς τὴν γνώμην αὐτήν. Ἄν ἔζη, ἐσκέπτοντο, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ διέφυγε τὴν ἀπηνή ἐκείνην καταδίωξιν τῶν ἐπίσημων καὶ ἀνεπίσημων ἀστυνομικῶν; Σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, ἀτμόπλοια, ἄμαζαι, αὐτοκίνητα, τὰ πάντα ἐπεβλήοντο καὶ ἤρουνδοντο αὐστηρῶς. Παντοῦ, καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ μικρότερα χωρία. Ποῦ θὰ ἐκρύπτετο; ποῦ θὰ ἐπήγαινε;

Ναί, ναί, δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἦτο ἄλλοι ὁ καθόρθος θὰ ἤτοκτόνησεν. Εἶτε διότι μετεμειλήθη, εἶτε διότι εἶδεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψιν, καὶ τὴν τιμωρίαν...

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν ἀμέσως: ἡ κοινὴ γνώμη ἐπλανᾶτο.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς ἔζη, καὶ ἀφοῦ

ἐπαυσαν ἀκόμῃ νὰ σγολοῦνται μὲ αὐτὸν καὶ μὲ τὴν ἐπίσης μυστηριώδη βολίδα. (Ἐπείτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ

—Ρωσοῖδὸν παραμῦθι—

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 205.]

Ἀφοῦ ἔδωκε τὴν αὐστηρὴν αὐτὴ διαταγή, ἡ Μπάμπα-Γιάγκα ἄρχισε νὰ ροχαλίξῃ. Τότε ἡ Βασιλικὴ ἔβαλε μπροστὰ εἰς τὴν κούκλα τῆς τὰ φαγιά ποῦ τῆς εἶχε φυλάξῃ, καὶ μὲ πικρὰ δάκρυα τῆς εἶπε:

«Νά, κούκλιτσα, τρῶγε κι' ἀκουγε τὰ βᾶσανά μου, σὲ παρακαλῶ! Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα μ' ἔβαλε νὰ κάμω ἓνα σωρὸ βαρεῖες δουλειές καὶ μὲ φοβέριες πῶς ἂν δὲν τὲς κάμω ὅλες, θὰ μὲ φάῃ. Βοήθησέ με, σὲ παρακαλῶ πολὺ!»

Ἡ κούκλα τῆς ἀπεκρίθη: «Μὴ φοβάσαι, ὠραία Βασιλική. Δείπνησε καὶ πέσε νὰ κοιμηθῆς. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω!»

Τὴν ἄλλη μέρα πρωτ-πρωτ, ἡ Βασιλικὴ σηλώθηκε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ φῶς τῶν κραινίων εἶχε σβύσῃ. Ἰσα-ἴσα ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ ἄσπρος καβαλάρης παρουσιάσθηκε μίᾳ στιγμῇ κι' ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα, ποῦ εἶχε σηκωθῆ ἐπίσης νωρίς, βγήκε ἔξω κι' ἔκαμε ἓνα σφύριγμα δυνατὸ. Ἀμέσως παρουσιάσθηκε μπροστὰ τῆς τὸ γουδί, τὸ γουδοχέρι καὶ ἡ ἀφανόσκουπα. Μπήκε εἰς τὸ παράξενον ἀμάξι τῆς κι' ἐξέκρινε. Ὅπως καὶ γῆς, κυβερνοῦσε μὲ τὸ γουδοχέρι κι' ἐσάρωνε πίσω τῆς τὸ δρόμο μὲ τὴν ἀφανόσκουπα. Σὲ λίγο ὁ κόκκινος καβαλάρης τὴν προσπέρασε μὲ καλπασμό. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε τώρα μ' ὄλην του τὴν δόξα.

Ἄμα ἔμεινε μονάχη, ἡ Βασιλικὴ ἐκύτταξε γύρω τῆς κι' ἐθαύμασε τὸν πλοῦτο καὶ τὴν ἀφθονία ποῦ ἐβασίλευαν εἰς τὸ σπίτι τῆς μάγισσας. Κι' ἐνῶ δὲν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ νάρχιση τὴν ἐργασίαν τῆς, εἶδε, —περιέργο πρᾶγμα!— ὅτι ὅλες ἡ δουλειές ἦσαν καμωμένες κηῶλα ἀπὸ τὴν κούκλα τῆς, ποῦ ἀποτελεῖτο τώρα τὸ καθάρισμα τοῦ σταριοῦ.

«Ἄ, τί εὐεργέτημα εἶσαι γιὰ μένα! ἐφώναξε ἡ Βασιλικὴ κατενθουσιασμένη. Τί θάκανα χωρὶς ἐσέ; Θὰ χανόμουν!»

«—Τώρα δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς ἄλλο, παρὰ τὰ φαγιά, εἶπεν ἡ κούκλα κι' ἐτρύπισσε εἰς τὴν τσέπη τῆς Βασιλικῆς μαγειρεψέ τα γρήγορα καὶ ὑστερὰ ξεκουράσου.»

Κατὰ τὸ βράδυ, ἡ Βασιλικὴ ἔστρωσε τὸ τραπέζι κι' ἐπερίμενε νὰ γυρίσῃ ἡ Μπάμπα-Γιάγκα. Σὲ λίγο, ἀπέξω ἀπὸ τὸν φράκτῃ, εἶδε τὸν μαῖορο καβαλάρη ποῦ περνοῦσε. Τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς

εἶχεν ἀπλωθῆ παντοῦ. Μόνον τὰ μάτια τῶν κραινίων ἔλαμπαν.

Καὶ πάλι τὰ δένδρα ἐσεισθήκαν μὲ δυναμὴ καὶ τὰ ξερά φύλλα ἔτριξαν. Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα γύριζε εἰς τὸ σπίτι τῆς. Ἡ Βασιλικὴ βγήκε νὰ τὴν προῦπαντήσῃ. «—Ἐγείναι ὅλα;» ρώτησε ἡ μάγισσα.

«—Ὅλα! ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλικὴ, ἔλα νὰ ἰδῆς, καλὴ μου γιαγιά.»

Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα τὰ ἐξέτασε ὅλα καὶ πολὺ τῆς ἐκακοσάνῃ ποῦ δὲν εἶρε τίποτε στραβὸ γιὰ νὰ τὸ κατηγορήσῃ.

«—Καλὰ, ἐμμουρμούρισε, πάει καλά!» Ἐπειτα φώναξε:

«—Ἐ, σεῖς, πιστοὶ μου δούλοι, φίλοι μου ἀφωσιωμένοι, ἔχει σᾶρι γι' ἄλεσμα!»

«Τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθησαν...» (Σελ. 215, στ. ε')

Ἐξάφνα τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθησαν, ἀρπάξον τὸ σᾶρι κι' ἐχάθησαν. Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα ἔφαγε ὅλα τὰ φαγιά κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ πλαγιάσῃ. Πρωτῆτερα ὁμῶς ἔδωσε καινούριες διαταγὰς εἰς τὴν Βασιλικὴν:

«—Ἄσπρι, τῆς εἶπε, θὰ κάμῃς τὰ ἔδια ποῦ ἔκαμες καὶ σήμερα. Ἄλλὰ θὰ βγάλῃς κι' ὄλο τὸ χῶμα ποῦ κάποιος κακὸς ἀνακάτεψε μὲ τὸ λιναρόσπορό μου.»

Σὲ λίγο ἡ στριγγίλα ἄρχισε νὰ ροχαλίξῃ καὶ ἡ Βασιλικὴ ἔβγαλε τὴν κούκλα τῆς καὶ τῆς ἔδωσε νὰ φάῃ. Ἡ κούκλα τῆς εἶπε ὡς καὶ γῆς:

«—Μὴ φοβάσαι, καλὴ μου Βασιλική! δειπνήσε καὶ πέσε νὰ πλαγιάσῃς. Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω.»

Τὸ πρωτ, ἡ Μπάμπα-Γιάγκα ἔφυγε πάλι μὲ τὸ γουδί τῆς καὶ ἡ Βασιλικὴ,

μὲ τὴν βοήθεια τῆς κούκλας τῆς, ἔκαμε γρήγορα ὅλες τῆς δουλειές. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ ξαναγύρισε ἡ μάγισσα, τὰ χῆρα ὅλα εἶχεν ἐντέλεια καὶ φώναξε:

«—Ἐ, σεῖς, πιστοὶ μου δούλοι, φίλοι μου ἀφωσιωμένοι, κάμετέ μου λίγο λάδι ἀπ' αὐτὸ τὸ λιναρόσπορο!»

Ἀμέσως τὰ τρία ζευγάρια χέρια παρουσιάσθησαν, πῆραν τὸ λιναρόσπορο κι' ἔγειναι ἄφαντα.

Ἡ Μπάμπα-Γιάγκα κάθησε εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἡ Βασιλικὴ στάθηκε κοντὰ τῆς ὀρθῇ καὶ σιωπηλῇ. «—Γιατί δὲ μού μιλάς; τὴν ἐρώτησε ἡ μάγισσα» γιατί στέκεσαι ἐστὶ βουβὴ κι' ἀκίνητη ὡς ἀκουπόξυλο;

«—Δὲ θὰ τολμῶσα νὰ μιλήσω, εἶπε ἡ Βασιλικὴ» ἀφοῦ ὁμῶς μού δίνης τὴν ἄδεια, ἤθελα, καλὴ μου γιαγιά, κάτι νὰ σὲ ρωτήσω.

«—Ἐμπρός! πρόσεξε ὁμῶς μὴ μού κάμῃς πολλὰς ἐρωτήσεις, γιατί ὅποιος θέλει νὰ τὰ ξεύρῃ ὅλα, γερνᾷ γρήγορα.

«—Ὅχι» ἤθελα μόνον νὰ σ' ἐρωτήσω γιὰ κάτι ποῦ εἶδα, ὡς ἐργόμουν ἐδῶ. Ἐνας καβαλάρης μὲ κάτασπρα ρούχα καὶ μὲ ἄσπρο ἄλογο μὲ προσπέρασε εἰς τὸ δρόμο. Ποῖος ἦταν;

«—Αὐτὸς ὀνομάζεται «Ἀυγερινός», ἀποκρίθηκε ἡ Μπάμπα-Γιάγκα. Εἶνε ὁ καλύτερος μου καβαλάρης ποῦ βγαίνει τὰ χαράγματα.

«—Ἐνας ἄλλος ἔπειτα, κατακόκκινος, σὲ κόκκινο ἄλογο... ποῖος ἦταν;

«—Ἦταν ὁ λαμπρὸς μου «Ἡλιος», ἀποκρίθηκε ἡ γρηά.

«—Ἄμῃ ἓνας μαῦρος, ὀλέμαυρος, ποῦ τὸν ἀπάντησα ἐδῶ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα;

«—Ἄ, αὐτὸς ἦταν ὁ ἀράκης μου, ποῦ τὸν λέγω «Ἀποσπεριτῆ». Ὅλοι εἶνε πιστοὶ μου δούλοι.»

Ἡ Βασιλικὴ θυμήθηκε τὰ τρία ζευγάρια χέρια κι' ἔμεινε σιωπηλῇ.

«—Γιατί δὲ μὲ ρωτᾷς καὶ τίποτ' ἄλλο; τῆς εἶπε ἡ Μπάμπα-Γιάγκα.

«—Γιὰ σήμερα φθάνει, ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλικὴ. Δὲ μού εἶπες πῶς ἄμα μαθαίνῃ κανεὶς πολλὰ, γερνᾷ;

«—Ἐκαμες καλά, εἶπε ἡ Μπάμπα-Γιάγκα, ποῦ δὲ μὲ ρώτησες γιὰ ὅ,τι εἶδες εἰς τὸ σπίτι μου, γιατί δὲ μού ἀρέσουν ἡ κοσμοπολιές. Ὅποιος εἶνε πολὺ περὶεργός, τὸν τρώω. Πῆς μου τώρα καὶ μένα' μὲ τί τρόπο κατάρφες νὰ βγάλῃς πέρα ὅλες τῆς δουλειές ποῦ σοῦ ἔδωσα;

«—Ἡ εὐχὴ τῆς μακαρίτισσας τῆς μάννας μου μὲ βοηθεῖ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀποκρίθηκε ἡ Βασιλικὴ.

«—Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ σου; Τότε νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ γρήγορα, γιατί εἰς τὸ σπίτι μου δὲν χωρεῖ οὔτε εὐ-

λογία. » Είπε η μάγισσα κ' έβγαλε τη Βασιλική από το καλδί. » Επειτα την έσπρωξε έξω από το φράκτη, έπηρέ απ' αυτόν ένα κρανίο με λαμπέρα μάτια, της το έδωσε και της είπε : «Νά, πήγαινε αυτό το φως στες αδελφές σου, αφού για φως σ' έστειλαν σε μένα».

Η Βασιλική άρχισε να τρέχει όσο βασιτούσαν τα πόδια της, ενώ το φως του κρανίου της έδειχνε το δρόμο. Το φως αυτό έσβυσε κατά την αύγη και πάλι ξανάναβε κατά το δειλινό. Τελοςπάντων το βράδυ της άλλης ημέρας η Βασιλική έφθασε στο σπίτι της. Όταν έστρωσε στην πόρτα, έκαμε να πετάξει το κρανίο, γιατί έσυλλογίσθη ότι η αδελφές της δεν θα έχρειάζοντο πλέον φως. Μια παράξενη όμως φωνή βγήκε τότε από το κρανίο και της είπε :

«—Μη με πετάξεις πήγαινε με στη μητροιά σου».

Σήκωσε τα μάτια και είδε, για πρώτη φορά, ότι δεν υπήρχε φως σε κανένα παράθυρο. Τότε απέφασε να μπη με το κρανίο. Στην αρχή η τρεις γυναίκες καταγάρηκαν που την είδαν, και της είπαν ότι από την ημέρα που έφυγε, το σπίτι όλο ήταν χωρίς φως γιατί ό,τι και αν έκαναν, όσο κι αν πολεμούσαν, ήταν αδύνατο νανάψουν φωτιά, ούτε να κρατήσουν κανένα κερί αναμμένο : η φλόγα έσβυσε άμείως !

«—Ίσως το φως που μας φέρνεις θα εξακολουθήσει να καίη», της είπε η μητροιά.

Αλλά μόλις η Βασιλική έμπασε το κρανίο στην κάμαρα, αυτό εκάρφωσε τη λάμψη του επάνω στη μητροιά και στες δύο της κόρες, και η λάμψη αυτή ήταν τόσο δυνατή, τόσο επίμονη, ώστε πολύ τες ένυγλούσε.

Στο τέλος δεν μπόρεσαν πια να την υποφέρουν και έπροσπάθησαν να κρυφθούν. Αλλά παντού ή φλογερή λάμψη του κρανίου τες ακολουθούσε. «Ός το πρωί είχαν γίνη σπάκη κι η τρεις. Μόνο η Βασιλική έμεινε ζωντανή κι' άπειρακτη. Τότε έθαψε το κρανίο στον κήπο, εκλείδωσε το σπίτι και πήγε στην πόλι. Έκει, μια γριά χήρα χωρίς παιδιά, πολύ καλή, την πήρε στο σπίτι της,

να μείνη ώστου να γυρίση ο πατέρας της. Μια μέρα η Βασιλική είπε στην καλή γριά : «Δε θάταν καλλίτερα να εργάζωμαι ; Το καθιστό με στενοχωρεί πολύ. Αν ήθελες να μάγοράσής λίγο καλό μαλλί, να το γνώσω...»

Η γριά της έκαμε τη χάρη και της άγοράσε καλό μαλλί. Άμέσως η Βασιλική άρχισε την εργασία. Και στα επιτήδεια χέρια της, το μαλλί έγεινε νήμα λεπτό και ώραίο.

Τώρα έπρεπε να το ύφανη. Άλλα που να βρεθη κτένι άργαλειού για τόσο λεπτό και ώραίο νήμα !

Η Βασιλική ζήτησε τότε βοήθεια από την κούκλα της κι' η κούκλα της είπε : «Έννοια σου κ'έγω θα σε βοηθήσω δός μου μόνο ένα παλχό κτένι, μια παλχά σαίτα και τη χαιτή ενός αλόγου.»

Η Βασιλική της έδωσε τα βρήκε όλα κι' έπεσε να κοιμηθη. Η κούκλα εργάσθηκε όλη τη νύκτα και ως το πρωί της έκαμε ένα θαυμασιό άργαλειό.

Όταν έτελειωσε ο χαιμώνας, είχε τελειώσει και το διασίδι. Η Βασιλική το λεύκανε καλά στη θύρα και είπε στη γριά :

«—Νά πες, γιατί, να πουλήσης αυτό το παννί και να κρατήσης τα λεπτά γι' αγάπη μου».

Η γριά είδε το παννί κ' έμεινε έκθαμβη. «Παιδί μου, φώναξε, τέτοιο παννί ποιος άλλος μπορεί να το έχη παρά ο Τσάρος ο ίδιος ; Θα το πάγω στο παλάτι».

Πραγματικώς, πήρε το παννί και πήγε στο παλάτι. Ο Τσάρος την είδε κατά

τύχη από το παράθυρο, την ρώτησε π' θέλει, και άμα άκουσε πως είχε να του δείξη κάτι τι σπάνιο, διέταξε να την άφίσουν να μπη.

Έσάστισε και ο Τσάρος άμα είδε το θαυμασιό εκείνο παννί.

«—Πόσο θέλεις να μου το δώσης ;» ρώτησε τη γριά.

«—Το παννί αυτό είναι άξιτίμητο, άποκρίθηκε αυτή' έγω όμως, πολυχρονημένε μου Τσάρε, θα σου το χαρίσω.»

Καταγάρηκε ο Τσάρος, κράτησε το παννί και εξαπέστειλε τη γριά μ' ένα σωρό δώρα. Έπειτα είπε στες ράφρες του παλατιού να του το κάμουν πουκάμισα. Έκείνες έκοψαν το παννί, αλλά καμμία δεν ήταν

τόσον επιτήδεια, για να το ράψη. Τότε ο Τσάρος έστειλε να φωνάξουν τη γριά και της είπε :

«—Έσύ που είχες την τέχνη να ύφανης τέτοιο λεπτό και ώραίο παννί, θα έχης και την τέχνη να μου το ράψης.»

«—Δεν το έκαμα έγω το παννί, πολυχρονημένε μου Τσάρε, παρά η ψυχοπαίδα μου.

«—Έτσι ; τότε άς μου ράψη τα πουκάμισα ή ψυχοπαίδα σου.»

Η καλή γριά πήρε τα κομμάτια, γύρισε στο σπίτι και τα έδωσε της Βασιλικής για να τα ράψη.

«—Τώξερτα έγω, είπεν η κόρη, πως καμμία άλλη δε θα μπορούσε να κάμη αυτή πη δουλειά.» Κι' άμέσως κλεισθηκε στην κάμαρά της, άρχισε την εργασία και δεν την άφισε παρ' αφού έρραψε δώδεκα πουκάμισα.

Η γριά τα πήρε και τα πήγε στο παλάτι. Έν τω μεταξύ η Βασιλική λούσθηκε, στολίσθηκε, έβαλε τα καλλίτερα της ρούχα και στάθηκε στο παράθυρο για να ιδη τι θα γίνη.

Σε λίγο είδεν έναν παλατιανό να μπαίνη στο σπίτι. Κι' ο άρχοντας αυτός της είπε :

«—Ο Μεγαλειότατος Τσάρος θέλει να ιδη την τεχνίτρα που του έκαμε τα θαυμάσια πουκάμισα και να την ανταμείψη με τα χέρια του.

Η Βασιλική παρουσιάσθηκε στον Τσάρο, κι' αυτός, άμα είδε την εύμο-

«Η γριά είδε το παννί κ' έμεινε έκθαμβη...» (Σελ. 216, στ. 6'.)

«Το φως του κρανίου της έδειχνε το δρόμο.» (Σελ. 216, στ. α')

ριά της, της είπε :—«Όραία Βασιλική, σάγαπά πολύ και θέλω να σε κάμω γυναικά μου και Τσαρίνα.»

Κ' έπηρε τη Βασιλική από το χέρι και την έβαλε να καθήση σ' ένα θρόνο, κοντά στο δικό του.

Οι γάμοι του Τσάρου και της ώραιας Βασιλικής έγιναν με μεγάλη πομπή, μόλις γύρισε ο πατέρας από τα ξένα.

Η Τσαρίνα τον πήρε κι' αυτόν στο παλάτι, καθώς και την καλή γριά. Όσο για την κούκλα, αυτή πια ούτε στιγμή δεν την άπυχωρίσθηκε. Κι' έζησαν εκείνοι καλά και μεις καλλίτερα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΨΥΛΛΟΙ

Αγαπητοί μου,

Ν' από τα πλέον παράξενα και άπίστευτα του κόσμου, είναι ότι εμπορεί να γυμνασθούν ψύλλοι και να κάμνουν διάφορα παιχνίδια. Κ'έγω, όταν το έδιάβαζα καμμίαν φοράν εις τας έφημερίδας και τα περιοδικά, ένόμιχα ότι πρόκειται περί άμερικανικών ψευδολογημάτων. Ένθυμούμαι μά-

λιστα ότι, μίαν φοράν, τότε που παρέλαβεν ο ποιητής Δροσίνης από τον εκδότην Κασδόνην το περίφημον περιδικόν της έποχής «Έστία», και το άνεκαινισε, και το έκαμεν εικονογραφημένον, και εις έν από τα πρώτα φυλλάδια έδημοσίευσέν εικόνας ψύλλων γυμνασμένων, οι όποιοι έσερναν άμαξάκια, πολλοί συνδρομηται διεμαρτυρήσαν :

«—Όχι ! αδελφέ, τέτοια ψέμματα θα μās λέη τώρα ή «Έστία» ; ώραία άνακαινίσις !...»

Και τώρ' άκόμη, όταν το θαύμα ήλθε μπροστά στη μύτη μας, και στράτευμα από τριακοσίους ψύλλους γυμνασμένους έπιδεικνύεται εις ένα μαγαζί της οδού Σταδίου, άκούω πολλούς να το άμφισθητούν : «—Τι λές καλέ, άστειεύσαι ;...» Και όσοι πλέον έπήγαν και το είδαν με τα μάτια των και με τον φακόν, είναι υποχρεωμένοι να όρκίζονται εις τους άλλους, ότι δεν άστειεύονται καθόλου αλλά λέγουν όλην την αλήθειαν. Ναι, ή ύπομονή και ή εύφυία του ανθρώπου το κατώρθωσε και αυτό. Υπάρχουν εις τον κόσμον, —και ύπάρχον άλλωςτε άνεκαθεν, — ψύλλοι γυμνασμένοι, οι όποιοι τραβούν άμαξάκια, ρίχνουν κανόνια, πηδούν στεφάνια και κάμνουν χίλια άλλα παιχνίδια, τόσο καλά, ως να ήσαν άκύ-

λοι, γάτες ή άσπρα ποντίκια ! Ένας φυλλοδαμαστής με την γυναίκα του και με τους ψύλλους του, ήλθε και' αυτές εις τας Άθήνας. Και εκείνοι που άμφιβάλλουν άκόμη, δεν έχουν παρά να υπάγουν να τον επισκεφθούν. Με σαράντα λεπτά θα τους δεχθη προθύμως και θα τους δείξη το θαύμα, —παλαιόν κάπως διά τον άλλον κόσμον, αλλά διά την πόλιν μας νέον.

Τι ύπομονή, αλήθεια, που χρειάζεται, δια να γυμνάση κανείς ένα ψύλλον ! Και έν από τα δυσκολώτερα, καθώς μου είπαν, δηλαδή το κυριώτερον, είναι να τον άναγκάσι, αυτόν, τον πρώτον πηδηκτήν του κόσμου, να μη πηδά, άλλ' άπλως να περιπατη ή τούλάχιστον να πηδά μόνον όσον χρειάζεται. Έσύρете με τί άπλοού και εύφρες μέσον το κατωρθώνουν ; Βάζουν τους ψύλλους μέσα εις μίαν μικράν ύαλινην σφαιραν. Εις την αρχήν πηδούν. Προσκόρουν όμως εις το γυαλί, βλέπουν ότι υπάρχει έν άόρατον έμπόδιον, και μετ' όλίγον συνειθίζουν να το άποφεύγουν. Κατόπιν άφαιρούν την ύαλινην σφαιραν. Αλλά χωρίς να είδοποιήσουν βέβαια τους ψύλλους, οι όποιοι εξακολουθούν να νομίζουν ότι το έμπόδιον ύπάρχει. Έξακολουθούν έπομένως, και χωρίς την σφαιραν, να περιπατούν άπλως ή να πηδούν όλίγον, όσον θέλει ο δαμαστής. Μετά τούτο, δεν είναι πλέον τόσο

δύσκολον να τους δέση με τρίχας εις ένα άμαξάκι και να τους κάμη να το σύρουν σαν άλογα.

Θα πητε : και αν κατά τύχην ένας ψύλλος πηδήση, περισσότερον και ιδη ότι δεν ύπάρχει πλέον το έμπόδιον, τί γίνεται ; Θα πηδά βέβαια τότε και θα χαλά το παιχνίδι. Αλλ' ή θεραπεία είναι πρόχειρη : Ό άτίθασος θα συλληφθη και θα κλεισθη πάλιν εις την γυάλινην φυλακήν, δια να βάλη γνώσιν...

Πρέπει να σάς ειπω άκόμη, ότι οι ψύλλοι του δαμαστής τρέφονται συνήθως με το αίμα του. Η γυναίκα του δαμαστής που είναι τώρα εις τας Άθήνας, έχει άναλάβει το έπίτιμον και όδυνηρόν έργο. Και ή δυστυχής έπιδεικνύει το μπράτσο της καταπληγωμένον από τους αιμοόρους μαθητάς του άνδρός της. Δεν παρπονείται όμως. Οι ψύλλοι, τους όποιους τρέφει με το αίμα της, την τρέφουν και αυτοί. Είναι μια άμοιβαίότης, ή όποια άποκαθιστά την άρμονίαν. Διότι οι ψύλλοι του δαμαστής δεν είναι σαν αυτούς τους τεμπέληδες, τους κακούργους, που μās πίνουν το αίμα, χωρίς να μās δίδουν παρα πόνον, ένόχλησην και κάποτε κανέν μικρόθιον ασθενείας. Έκείνοι εργάζονται ! Ό μη εργαζόμενος μη έσθιέτω, —ο εργαζόμενος όμως πινέτω το αίμα της κυρίας του. Είναι ο μισθός του...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

Η μόδα εις την Κορέαν

Μεγάλα καπέλλα δεν φορούν μόνον αι Ευρωπαίαι. Και εις την Κορέαν επίσης αι κυριαί της άριστοκρατίας προφύλασσονται από τον ήλιον μ' έν είδος γιγαντιαίας καπότας από λυγαριάν, την όποιαν κρατούν με τα χέρια επάνω από το κεφάλι των. Λείπουν τούλάχιστον τα φοβερά άκείνα «σπρηίγματα»...

Πολύτιμον άνθος

σγάτως εις μίαν άγοράν του Λονδίνου αντί 25,000 φράγκων. Τι τρέλλα !

Παιγνίου

[Έστάλη υπό 'Ιουλίας Ι. Πολυτιμίδου]

ΑΗ	ΣΟΣ	ΘΡΑ	ΙΜ
ΚΗ	ΛΕΣ	ΣΑ	ΘΑ
ΒΟΣ	ΜΟ	ΒΡΟΣ	ΜΝΟΣ

Ζητούνται 5 νήσοι του Αιγαίου.

Αήλωσις : — Αί λύσεις συνοδεύονται υπό δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσις του Παιγνίου του 25ου φ.

α'.) Κρίνον, μήκων, χρυσάνθεμον, ρόδον, ίον.

β'.) Έσσαρας δρόμους εμπορεύει νακολουθήσθ ή Έπιθεωρητής (ή και όκτώ, αν πάρωμεν τον καθένα και άνάποδα.) α'.) Αναγώρει από το Α, και παρνα 1. Ρ. Τ. Λ. Ο. Ε. Η. Ρ. Q. D. C. F. U. G. N. S. K. M. B. A. β'.) Α. Ι. Ρ. Τ. S. N. G. L. O. E. U. F. C. D. K. M. B. Q. R. H. A. γ'.) Α. Β. Μ. Κ. S. N. G. R. L. T. P. I. O. E. U. F. C. D. Q. R. N. A. Καί δ'.) Α. Ι. Ρ. Τ. Λ. Ο. Ε. U. G. N. S. K. M. B. Q. D. C. F. R. H. A.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δέν ήτο πολλή ώρα που είχα επιστρέψει από το σχολείον. Κατά την συνήθειάν μου, έπηρα το ψωμοτύρι στο χέρι κι' εκάθησα λιγάκι στην εξώθυρα.

τοῦ χειμῶνος καί δέν ἐπίστεινα πῶς ἦτο Μάϊος· τόση μάλιστα δυσπιστία μέ εἶχε καταλάβει, ὥστε ἐνόμισα ὅτι μαζί μέ τή βροχή πίπτουν καί νιφάδες χιόνος.

Πολικός Ἀστὴρ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Μέσα 'ς τὸ δάσος τὸ πυκνὸ πού σπίνου κελαιδοῦνε, πού τρέχουν γέφυρα νερά καί λυγαριές ἀνοῦνε,

Δάγκ-Δάγκ! Δάγκ-Δάγκ! Δάγκ-Δάγκ! ἀκούγεται ἀπὸ πέρα. Κρόβεται ὁ ἥλιος 'ς τὸ βουνὸ καί σκοτεινιάζ' ἡ 'μέρα.

Τὰ δένδρα π' ἀνταριάζονται καί τὰ κλαδιά χτυποῦνε στέκουν κι' ἀδιά γιά μία στιγμή καί τὴν καρπὴν ἀκούνε.

Τέλλος Ἀγρῶς

ΚΟΜΗΤΑΙ

Ἡ ἐμφάνισις κομητῶν προῦξενε ἐἰς τὴν ἀρχαιότητα, καί ἰδίως τὸν Μεσαίωνα, μέγαν τρόμον. Ὁδὼν κατὰ τὸ 837, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος, προσήνεστο δὴνεκῶς καί ἔκτισε πολλά μοναστήρια καί ἐκκλησίας, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κομητὴς προανήγγελλε τὸν θάνατόν του.

Ἡ ἐμφάνισις κομητῶν προῦξενε ἐἰς τὴν ἀρχαιότητα, καί ἰδίως τὸν Μεσαίωνα, μέγαν τρόμον. Ὁδὼν κατὰ τὸ 837, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος, προσήνεστο δὴνεκῶς καί ἔκτισε πολλά μοναστήρια καί ἐκκλησίας, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κομητὴς προανήγγελλε τὸν θάνατόν του.

Ἡ ἐμφάνισις κομητῶν προῦξενε ἐἰς τὴν ἀρχαιότητα, καί ἰδίως τὸν Μεσαίωνα, μέγαν τρόμον. Ὁδὼν κατὰ τὸ 837, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος, προσήνεστο δὴνεκῶς καί ἔκτισε πολλά μοναστήρια καί ἐκκλησίας, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ὁ κομητὴς προανήγγελλε τὸν θάνατόν του.

ὥστε πολλοὶ ἀπέθανον. Ἀπὸ τῆς κόμης του προεἶχε βραχίων κυρτωμένους κορτῶν μεγάλην σπάθην, ὥσει ἦθελε νὰ πληξῆ. Κατὰ τὰς δύο δὲ πλευρὰς ἐφαίνοντο μάχιρα, καί ἕξη αἱματοραφίαι καί δυσείδεις ἀνθρώπινα κεφαλαία μέ κόμης ὀρθωμένους. Πολλοὶ ἀπέφρωνον τὰς περιουσίας τῶν ἐἰς μοναστήρια, τὰς ὁποίας οἱ μοναχοὶ προθυμώτατα ἐδέχοντο, περιμένοντες τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θεῆας θελήσεως.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἀθηναῖος

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἡ τρελλὴ πεταλουδίτσα, μέ τὰ εὐμορφα χρυσοπράσινα καί κόκκινα φτεράκια σου, γιάτι πεῖθες τόσο ἀσυλόγηστα γύρω στό φῶς τῆς κρεμαστῆς λάμπης; Δέν ξεύρεις πῶς αὐτὰ σου τὰ τρελλά πηδήματα σὲ φέρνουνε στό θάνατο; Δέν ξεύρεις πῶς αὐτὸ τὸ ἄσπρο καί λαμπρὸ φῶς πού φαίνεται σάν νὰ σὲ προσκαλῆ γιά νὰ σὲ δειξῆ μέσα ἀπ' τὲς ἀκτίνες τῶν πῦρ εὐμορφῆ καί πῦρ χαριτωμένη, κρυβῆ τὴν καταδικασί σου;

Φεύγα, φεύγα, τρελλὴ πεταλουδίτσα, πέτα καλύτερα στὰ σκοτεινὰ ἀξεννοῦαστῆ! ἐκεῖ ὅλη ἡ χάρις καί ἡ εὐμορφία εἶνε δική σου· μὴ εἶσαι τόσο φαντασμένη καί μὴ θέλεις μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου νὰ φανῆς εὐμορφότερη καί καλύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶσαι!

Ἠχώ

ΛΥΡΙΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΕΥΜΑ

Ἡ Κύριος Ζαχαρίας ἐχρεώσεται ἐἰς τὸν καρβουνάρον Πέτρον ἄριστον ποσόν. Εἰς μάτην ὁ Πέτρος ἤρχετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τὸν χροσάτην του νὰ τὸν ἐξοφλῆσῃ· ἐλάμβανε τὴν ἰδίαν στερροτύπον ἀπάντησιν: «Ἐλα ἀσπίον μετὰ τὸ γεῦμα νὰ σὲ πληρώσω». Ἐπὶ τέλος ὁ Πέτρος ἐμφανίζεται ἐἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κου Ζαχαρία μέ μίαν μερίδα φαγητοῦ, τὸ ὅποιον καί θέτει ἐνώπιον τοῦ χροσάτου του. «Τί εἶνε αὐτὸ πάλι;» ἠρώτησεν ἀπορώδῃ ὁ Κος Ζαχαρίας. — Εἶνε τὸ γεῦμά σας, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος, δέν μοῦ εἶπατε ὅτι δὴ μέ πληρώσετε σήμερον μετὰ τὸ γεῦμα; περιμένω λοιπὸν ἕως νὰ γευματιστῆ!

Δάφνης Κλωνάρι

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαιμά, πῶς ἤθελα λίγες σταφίδες. — Ἐ, ἀφοῦ σήμερὰ εἶσαι καλὸ παιδί, βάλε τὸ χέρι σου εἰς τὸ σακκοῦλι καί γέμισέ το. — Μαιμά, βάλε καλύτερα τὸ δικό σου. — Μὰ γιάτι! — Γιάτι ἐσύ ἔχεις μεγαλύτερον χέρι...

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναύτου τοῦ Κανάρη

Ἡ Γεώργιος λέγει ἐπὶ τῶν μικρῶν ἀδελφῶν του: — Ἀδελφὸ ἔχει τὴ γιορτὴν τοῦ ὁ μαμαῦπά; — Μπα; κάνει ὁ μικρὸς τὸ πρωτὶ τὸ ἀπόγευμα; Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Φουλί

Ἀλληλογραφία τῆς „Διαπλάσεως“

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Ἐυριπίδου τῆν 1 Ἰουνίου 1911

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ συννεργάτης μου κ. Ἀναστάσιος Μωραΐτης μοῦ ἀναγγέλλει, ὅτι μέ τὸ προχθές ἐημοσιεύθη ποίημα, ἐτελείωσεν ἡ Πρώτῃ Σειρὰ τῶν «Παιδικῶν Ποιημάτων» του, καί ὅτι τὴν ἐκδίδει ἐἰς ἰδιαιτέρον βιβλιορᾶνι ὁ ἐκδότης κ. Ἡλίας Δικαῖος (ὁδὸς Βουλῆς). Ὁ αἶνε ἐτοιμοὺν τὸν ἐρχόμενον Ἀύγουστον καί θὰ πωλῆται πολὺ εὐθηνά (50—60 λεπτὰ) διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ παιδιά.

Ἡ κ. Μωραΐτης μοῦ ἀναγγέλλει ἀκόμη ὅτι ἤρχισε τώρα καὶ δευτέραν Σειρὰν, ἣ ὅποια θὰ δημοσιευθῇ ἐπίσης τριμηνιαίως ἐἰς τὴν «Διαπλάσιν», πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὅποιοι τότε ἀγαποῦν τοὺς γλυκεροὺς καὶ ἀρμονικοὺς στίχους τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ.

Μέ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ἣ «Διαπλάσις» εἰσέρχεται ἐἰς τὴν Β' ἐξαμηνίαν. Τὸ μυθιστόρημα, τὸ ὅποιον ἀρχίζει σήμερον θὰ διαρκῆσῃ 12—15 φυλλάδια, κατόπιν δέ, ἣ καὶ συγγέρωνος, ὀρθογραφία καὶ δημοσιεύεται καὶ δεύτερον. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ «Περπέτεια τοῦ Νικολά Καρακὰ» θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ, ἣ δημοσιεύσεται τῶν ὅ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς, ὅταν, ἐλπίζω, θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰ ποτελέσματα τοῦ ληξάντος.

Διὰ τὰ διηγήματα τοῦ Φαιδρου Ἀδάμαντος, ὁ Πλοῖαρχος Νέμος μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Τί δροσερὴ χωριτικὴ μυρωδιά βγαίνει ἀπὸ τὰ ζωντανὰ αὐτὰ ἡθογραφήματα!... Ὅταν διάβασα τὴ Λαμπρὴ καὶ κατόπιν τὴν Πρωτομαγιά, σὲ βεβαίως λαχάρησα ἡ καρδιά μου ἀπὸ νοσταλγία γιά τὸ χωριό, γιά τὸν κάμπο πού ἀνθίζει τὸ θυμάρι καί πηδοῦν τὰ παιδιὰ τρελλά τὴν πρωτομαγιά. Πόσα καλά χρόνια ξεγασμένα, ἀκκα καί ἡσυχα παιδικὰ, μοῦ ἔμπνισαν!...»

Χαρὰ τῶν Ὀρφανῶν, σὲ συλλυποῦμαι ἐγκραδίως, διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς σου γιγιάκας. Εἶχες εὐχολοῦν πού δέν μοῦ ἔγραψες τῶσον καιρὸν, προσπαθῆς ὅμως τώρα νὰ μέ ἀποχρημώσης. Περιμένω καὶ τὸ ἔργον σου διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

Χαίρον πολὺ, Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος, πού ὁ καθηγητὴς σας εὐχαριστήθη ὅταν εἶδε στὰ χέρια σου τὴν «Διαπλάσιν» καί σᾶς ἐβόησεν νὰ τὴν ἀγοράσετε καί νὰ τὴν μελετήτε, διότι εἶχε τόσα γράμματα καὶ ὠραία πράγματα. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμνουν ὅλοι οἱ καθηγηταί. Δυστυχῶς οἱ περιστάσεις ἀδιάρθρωται καὶ ἀφίνουν τοὺς μαθητάς των νὰ διαφεροῦνται μέ κατὰ ἄλλα περιθώρια, δῆθεν τῆς νεολαίας, τὰ ὅποια δέν ἔπρεπε νὰ διαβάσουν οὔτε ἐνήλικοι.

Ἡ Παμφίλος μοῦ ὑπενομιλεῖ νὰνακοινοῦσω, — ὅτι ὅσους δέν ἦσαν πέσον συνδρομηταί, — ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Λουδοβίκου Κορμαῖ συνεχίζεται ἐἰς τὸν «Γιάρκον καὶ Ζινέτταν», τὸ μέγα μυθιστόρημα πού ἐδημοσιεύεσθε πέρου. Ἐκεῖ πλέον τελειώνει καί ἡ ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τὸν ὅποιον ὁ συγγραφεὺς παρακολουθεῖ μέχρι τῆς ἐξορίας του ἐἰς τὴν Ἀργίαν. Ἐλευθέρην. Ὅστε ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰποτελειώσουν τὸν Κορμαῖν, πρέπει νὰ γνωρίσουν καὶ τὸν μι-

κρὸν τοῦ φίλου Τιάρκον, προμηθευόμενοι τὸν ἔξογον τόμον τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1910.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀκινύους ἐνεργείας, Δικηγόρου τῆς Νεολαίας, καί χαίρω διότι οἱ ἀγορασταί μέ ἀγαποῦν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ χαλοῦν τὸν κόσμον ἕως νὰ λάβουν τὸ φύλλον των. Ἀδικα ὅμως, καθὼς λέγεις, τοὺς ἐτιμώρησεν ὁ καθηγητὴς διὰ τὰς θορυβώδεις ἐκδηλώσεις των. Τιμωρεῖται κανεὶς ὅταν ἀγαπᾷ τὴν Διάπλάσιν;... Ὅπωςδῆποτε, καλὸν εἶνε νὰ μὴν ἐκφράζων τῶσον θορυβώδεις τὴν ἀγάπην των.

Φαντάζομαι τί ὠρατὰ θὰ περνᾶς ἐἰς τὴν ἐξοχίην σου, Στέλλα Βιολάντη. Ναί, ἔγω ἀκούσῃ κ' ἔγω ὅτι αὐτὸ τὸ μέρος εἶνε τὸ ὠραιότερον τῆς Σμύρνης. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ αἰσθηματῶ σου πρὸς τοὺς ἀπόρους μας. Ἄν τὰ εἶχαν ὅλοι οἱ φίλοι μου, οἱ ἀποροὶ δέν θὰ ἐπερίμεναν τόσον καιρὸν νὰ ἐγγραφοῦν καί νὰ πηδήσουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των» ὅπως λέγεις.

Ἄς ἐλπίσω λοιπὸν, Ὅμηροι, ὅτι δέν θὰ κάμης πάλι νὰ μοῦ γράψῃς τόσο καιρὸ, καί ὅτι ἐἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνῃς μέρος ἐἰς τοὺς Διαγωνισμοῦς. Ἡ ἐπιστολή σου κομψὴ καὶ ὠραιοτάτη. Μὴν ἀπλώνῃς ὅμως τόσο παλὺ τὸ γράψιμό σου, διότι τὸ μάτι δυσκολεύεται νὰ συλλαμβάνῃ τὴν λέξιν. Λιγὰ καὶ συμμαζέμενα.

Ἐξαιρετικῶς φέτος, Βάρκα τοῦ Κανάρη, αἱ ἐξετάσεις θὰ γελνουν ἀργότερα, διότι ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιδημιῶν, εἶχαν διακοπῆ τὰ μαθήματα τοῦ χειμῶνος. Ἄλλως τὲ γίνεται σκέψις νὰ καταργηθῶν ἐἰς τὸ μέλλον αἱ ἐξετάσεις ὁλοσδιόλου, ὡς κατὰ περὶ τὸν καὶ μᾶλλον ἐπιπλαθές. Ἄς μὴ χαροῦν ὅμως ὁ ἀμελεῖς, — διότι καὶ τότε δέν θὰ προβιβάζονται!

Ἡ Ἰνὴ Στοιγγή, εἰμπορεῖς νὰ μεταγερῶσαι καὶ τὸ ψευδώνυμον, πού εἶχες πρῖν, ἐφ' ὅσον δέν ἔληξεν ἡ ἰσχὺς του. Ἡ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πού τὸ ὑπενομιλεῖς, ὅτι φέτος συμπληροῦται εἰκοσιπενταετία ἀπότου ἐξέδωκε τὸ πρῶτόν του βιβλίον καί τοῦ εὐχεται νὰ ἐορτάσῃ καὶ πενητηκοστῆριδά.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ Μπαρμπα-Γεώργιος: «Συγγὰ βλέπω ἐἰς τὸ φύλλον παράπονα ἀπὸ διαφόρους, ὅτι δέν δημοσιεύεις ὅ,τι σοῦ στέλλουν διὰ τῆς Σ.Σ.Σ. Καὶ σὺ τὸν συνιστᾷς ὑπομονήν, κτλ. Ἄλλ' ἔγω σοῦ συνιστᾷ νὰ τοὺς ἀναφέρῃς τὸ ἐπιμένον: Ἡ Ἐπιφώδης Ἀλληλογραφία τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὁμήρου ἐνεκρίθη ἐἰς τὸ φύλλον τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1910, καὶ ἐδημοσιεύθη ἐἰς τὸ φύλλον τῆς 27ης Νοεμβρίου, δηλαδὴ ἐἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἔτους. Ἄς τὸ ἀκούσουν οἱ ἀνοήμονοι!»

Μὰ καὶ σὺ, Νυμφαία, ἐπέρασε ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας χωρὶς νὰ ἐλθῃς ἐἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ σὲ γνωρίσω; Τί κερτὰ! Ἐἰς ἄλλοτε! Ναί, πολλοὶ ἀκόμη Διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθοῦν, ἀλλὰ μετὰ τὰς ἐξετάσεις—δηλαδὴ ἐντός ὀλίγου.

Πράγματι, πῶσον καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐκτενῆ σου ἐπιστολήν. Νηρηίς, ἀλλ' ἡ σημερινή σου, ὠραιοτάτη, μέ ἀπελήμισε. Διὰ νὰ παραγγερῶς ἐἰς τὴν μόνωσίν σου, ἐνόμισα ὅτι ἔνας φίλος σου ἔλεγε: «Εἶμαι ὀλιγώτερον μόνος ὅταν εἶμαι μόνος». Καὶ ξεύρεις διατί; Διότι ὅταν ἦτο μόνος, εἶχεν ὅλον τὸν καιρὸν νὰ μένῃ μετὰ τὸν ἐαυτόν του, μέ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ, μέ τὰ βιβλία του, — πού ἀξίζουσαν καλύτερα ἀπὸ χίλους φίλους. Ὁραταῖς ἐπιστολάς, ἐἰς τὰς ὁποίας ὁ ἡῶρος δέν μοῦ ἐπιτρέπει νὰπαντήσω ἐκτενῶς, μοῦ ἐστεῖλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ὁρατὸν Πήλιον, Πόθος τῆς Κρήτης, Ἀτιτικὴ Ἄβυς, Ἰδιότροπος Σανθούλα (τὴν ὅποιαν καὶ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου τῆς), Ἐξορίστος Ἀθῆς, Παινεμένο Χωριότοπούλο, Φιλόπατρις Ἰων καὶ Μυστικὴ Ἀσπὴ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνεται: «Τὸ ποταμάκι» τοῦ Φιλοπάτρουδ' Ἰωνος.— Ἡ δάφνη, «Εἰς τὸ χω-

ριό» κτλ. τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος.— «Θυροῦ Κράτες» (ἔτσι καλλίτερα ὁ τίτλος) τῆς Κραυγῆς Νίκης.— «Τὸ στοιχεῖο τοῦ δάσους» τῆς Ἀβύς τοῦ Ροδόχαρμα.— «Μία ἐντύπωσις» τῆς Νηρηίδος.— «Δύσις» τῆς Μονώσεως.— «Τὸ χωριὸν τῆς Πλοῖαρχου Νέμου».— Ἀνέδοτα, Π. Πνεύματα, Παίγνια, κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐσπερινοὶ ρεμβασμοὶ» (ἀτελής).— «Ἐπὶ τὴν θάλασσαν».— «Ἀβητή Γέλια».— «Ἡ δύσις» (ποίημα).— «Τὸ ηῶσόν κτλ.».— «Τὸ φεγγάρι» (ἄτεχνα ὄλα).— «Τὰ κοτσίφια κ' ἡ κάρχα» (ὄρατον, ἀλλὰ θὰ ἐφαίνετο σκοτεινὸν ἐἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.)

ΕΡΑΝΟΣ ὙΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πάσα προσφορά μέχρι καὶ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τῶν 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγραφήν ἀπορῶν ἐἰς τὴν Διάπλάσιν, ἐκ τῶν ἡδὴ συστημένων.]

4ον ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἡ Ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ 3ου Δελτίου δρ. 1, 25. Νέα εἰσφοραί: Ἐξορίστος Βασιλῆς λ. 20, Ἀσπιδόμοτος Γρηγόρητος λ. 20, Ἀμαροῦλλης λ. 20, Βυζαντινὸς Ἀεῖος λ. 20, Γ. Κλεώπας λ. 40, Ἀτικὴ Ἄβυς λ. 10, Ἐλληνικὸν Μεγαλεῖον λ. 60, Μικρὸς Ἡρῶς λ. 50, Ἐπικούρειος Ἀπόλλων λ. 50, Γνωστὴ Ἑλλῆς λ. 50, Γεώργιος Φανῆς λ. 20, Ἀσπὸς Κόστας λ. 10, Τογγαρέλα λ. 50, Σημαιοφόρος Ἐλλην λ. 20, Μουσικὸς λ. 20, Ἐξορίστος Ἀθῆς λ. 30, Ἐννεγῆς Παῖδας λ. 50, Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος λ. 20, Στέλλα Βιολάντη δρ. 1, 50, Μαῦρα Μάγια λ. 30, Ὅμηροι λ. 30, Βάρκα τοῦ Κανάρη λ. 25, Κλοσπ. Θ. Πετροκομπί-νου λ. 10, Χ. Γ. Παππῆς δρ. 1, Μπαρμπα-Γεώργιος λ. 20, Μόνωσις λ. 10, Πόθος τῆς Κρήτης λ. 50, Παπαγάλλος τοῦ Τρασοῦ λ. 50, Φιλόπατρις Σαμία λ. 20, Ἰδιότροπος Σανθούλα λ. 25, Ἀναξαρτὸς λ. 10, Ἀμαροῦλλης λ. 10, Χαρὰ τῶν Ὀρφανῶν λ. 20, Σπυρ. Ν. Πουλάκος λ. 50. — Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 31 Μαΐου δρ. 12, 95

Μέ τὸ ἄνω ποσόν, καὶ μέ ἔσα, ὡς ἐλπίζω, θὰ λάβω ἐν τῷ μεταξῷ, θὰ ἐγγράψω προσεχῶς μερικῶς ἐκ τῶν ὑπολειπομένων 48 ἀπορῶν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Κέρας τῆς Ἀμαλθείας, α. (Χ.Σ.) Ὁρατὸν Πήλιον, α. (Π.Κ.) Ἀσπιδόμοτος Γαλαξίας, α. (Δ.Ε.) Ἡλεκτρικὸς Σπινθῆρ, α. (Ι.Χ.) Βασίλισσα τῆς Κάσου, κ. (Κ.Π.) Χαρὰ τῶν Ὀρφανῶν, κ. (††).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὰ Μαῦρα Μάγια (0) μέ Δάφνη, Κλωνάρι, Φλογέρον τοῦ Βασιλῆ, Χάωνα, Ἀθανάσιον Διάκον, Τογγαρέλαν, Βασιλίσσαν τῶν Ζεφάνων, Ἐξορίστον Ἀθῆδα — ἡ Βάρκα τοῦ Κανάρη (0) μέ Δούκισσαν τῶν Σαλωνίων, Μόνωσιν, Σκληρὸν Σκληριαν — ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα (0) μέ Βασιλεῖα τῶν Βαλκανίων, Δάφνης Κλωνάρι, Θριαμβεῖοντα Μεγαλοιδεάτην, Σανθολάτρεϊα, Θαλασοκράτορα — τὸ Ὁλόλον Ρόδον (0) μέ Κραυγὴν Νίκης, Ἐξορίστον Βασιλῆν, Ἐγγονον Ἀντοκράτορος — ἡ Βασίλισσα τοῦ Χρυσοῦ (0) μέ Ἐλαφον τῆς Ἀγιάτου, Γενναῖοφυλλον Ἐλληνίδα, Γνωστὴν Ἑλλίδα, Ζαππίδα, Νέικε, Κορηνοπούλαν, Τογγαρέλαν, Ἐδελβαῖς, Μενεξεδέτιο Μπουκετάκι.

Ἡ Διάπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Κέρας τῆς Ἀμαλθείας (ἔπειτα ἡ ἐπανορθωσις ἔγενε). Ν. Α. Στραβ. (ἡ ἀποστολή τοῦ πρωτοτύπου ἦτο περὶ τὴν δεκάλεπτον πρῆπει νὰ ἐσωκλείγῃς μέ τὴν λύσαν) Ἐυ. Σουλ. (ἡ

λύσεις ελπίθη, αλλά γωρίς δεκαλέπτον) Ρω-
 βόρον (Έλαδα, ευχαριστώ) Πολιτικόν Δόξια
 (Έστειλα. Ώστε και ο παππούς διαβάει την
 «Διαπλάσιν» σαν παιδί; καθόλου παράξενον,
 αφού την διαβάζουν πατέρες και μητέρες.) Αλ-
 κιαόν (χαίρω πολύ Ψεγνε καλά ο αδελφός σου
 κ' Έλαδες καρδόν να μού ξαναγράψης; ο ευχα-
 ριστώ για τα καλά λόγια.) Ομηρίδα (φαί-
 νεται ότι τό φυλλάδιον παρέπεσε και σου τό έ-
 στεκα εκ νέου γράνω πολλά για τη γιορτή
 της μαμάς.) Μαύρα Μαρία (αί λύσεις δε-
 κται.) Κρητισσοίδα (και αι ιδίαί σου.)
 Έλληνικόν Μεγαλειόν (Έχει καλώς; Έστειλα.)
 Αεροναύτην (χαίρω πολύ) καμμία παρεγγί-
 σις.) Ίδανικόν του Καλλιτέχου (χαίρω πολύ
 που έγινεσ καλά γράφε μου από τον Αλκυον-
 τον Βοδόν σου.) Έλληνίδα (ναί, άλλα εις
 τό εξής να είδα τακτικώτερα.) Παπαγάλον
 του Τύδου (Έλφθησάν και μην άνησυχητέ)
 Θ.Α. Βλίζ. (κατά τον κανονισμόν, είναι άδύ-
 νατον.) Φιλοπόσιδα Σαμίαν (Έλφθησαν.)
 Αστερόνετα Γαλαξίαν (Έστειλα.) Μυσικόν
 (λοιπόν, άμα τελειώση τό «μαρτύριον».) Κα-
 λόν Σαμασίτην (Έλφθησαν.) Κρανήν Νι-
 κης (όρεοοοά μετά τας Ξεεάσεις.) Αναθα-
 γόραν (Έστειλα.) Αμουλλίδα (δέν όρελεις
 πλέον.) Ηλεκτρικόν Σπινθήρα (ναί.) Φώτον
 Τραβέλλαν (όχι, δέν εινε.) Άδραν του Έδρί-
 που (Έλαδα, ευχαριστώ.) Ι. Λομβάρδον, Φλο-
 γραν του Βασιλά, κλπ. κλπ.
 Είς δας επιστολάς Έλαδα μετά την Ιην
 Ιουνίου, διαπάντησω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται: Έξ Αθηνών και Πε-
 ραιώς μέχρι της 21 Ιουνίου εν τών Έπαρχιών
 μέχρι της 28 Ιουνίου εν του Έξωτερικού μέχρι
 της 16 Ιουλίου.

ΓΟ χάτης των λύσεων, επί του όποιου δέον να
 γράψωσι τας λύσεις των δι διαγωνιζόμενων
 πολεται εν τω Γραφείω μας εις φακέ-
 λους, δν. Ξωτός περιέχει 20 φυλλά
 και τιμάται φρ. 1.1

260. Δεξιγριφος
 Τό πρώτό μου εινε δένδρο,
 Τό άλλο μετοχή,
 Τό όλο μεγάλη πόλις.
 Σ αρχαία έποχή.
 Έστειλή υπό του Έλευθέριου Ήπειρώτου

261. Στοιχειόγραφος
 Είς θεάν των πάλαι Έλλήνων
 Ένα γράμμα πλησιάζω,
 Καί νησι μ' ωράιον οίνον
 Του Αιγαίου παρουσιάζω.
 Έστειλή υπό του Δάφνης Κλωνάρι

262. Δίνιγμα
 Χώρα τό θηλικόν μου στην Άσία,
 Καρπός τό ουδέτερον μου με ούσια.
 Έστειλή υπό της Έλευθερίας

263. Ανατολίτικο Δίνιγμα
 Αι Βασίλη τόπο μένα κάνουνε
 Μπαγάρια, σκόρδα, μέσα βάνουνε.
 Αντάμ δέντε φέμματα τό λέγουνε,
 Πώς από την γκαμλίνα μένα παίρνουνε,
 Απ' άγελάδα μπουξ κιαπι με κόβουνε.
 Καί νταχ τολά τους γλείφου σα με τρώουνε.
 Έστειλή υπό της Σπλησας Πραγματικώτης

264. Ψαρονόκκαλο

Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμ-
 μάτων ότως ώστε να γαγινώσκειται κατά σει-
 ράν: Παγγιόχαρτον, νήσος του Αιγαίου, βα-
 σιλεις της Ρώμης, δένδρον όπωροφόρον, νήσος

του Αιγαίου, Κράτος της Ευρώπης, δημη-
 τριακόν, αυτόπρωτον Ρωμαίος.
 Έστειλή υπό του Αιματοβαμμένο
 Έλληνικό Χόμα.

265. Επιγραφή
 Κ Α Τ Α Ε
 Ο Ξ Α Ν Δ
 Υ Ο Α Ε Ν
 Σ Ν Π Μ Ο

Ζητείται ή ανάγκωσις της επιγραφής ταύτης.
 Έστειλή υπό του Γεννιωφόγου Έλληνοσ

**266. Ακούσιχίς μετά Ποικίλης
 Ακουσιχίδος**

Τά μέν αρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέ-
 ξεωσ άποτελούν Στρατήγιον του Μ. Αλεξάν-
 δρου, τό δε πρώτον της πρώτης, τό δεύτερον
 δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης, και ούτω
 καθ' εξής, θάλασσαν.
 1. Χώρα της Έλλάδος. 2. Μούσα. 3. Α-
 κρωτήριον. 4. Πόλις τη Γαλλίας. 5. Πόλις
 της Ρουμανίας. 6. Έπιφανής Ρωμαίος. 7.
 Διάσημος Βασίλισσα. 8. Μεγαλόνησος της
 Ωκεανίας. 9. Αρχαίος ποιητής.
 Έστειλή υπό του Προμηθέος Δεσμώτου

267. Φηνηγενόλιπον
 μλτ - τ - πν
 Έστειλή υπό της Κραυγής Νίκης

268. Γρίφος
 το
 Είπε το ηθ. το λη Ζ
 Τ το το
 το
 Έστειλή υπό του Λουδοβίκου ΙΖ'

ΛΥΣΕΙΣ
 των Πνευματικών Ασκήσεων του φύλλου 18.
 170. Έντομόν (έν τό μόγο...) — 171. Αδάων
 (Αδ-Δών.)

172. Κ Α Ι Ε
 Ν Η Σ Σ Α
 Π Ε Ρ Ε Ψ Ε Σ
 Α Δ Κ Ι Ο Ν Ε Ψ Σ
 Π Ε Ν Θ Ε Σ Ι Δ Ε Ι Α

173. Ο Τολστόν ά-
 πέθανε. (Έκάστη
 γωνία αναγινώσκει-
 ται χωριστά, λαμ-
 βανομένου κατά
 σειράν ενός γράμ-
 ματος εκ του άνω
 σκέλους και ενός εκ
 του κάτω, εναλλάξ.) — 174.
 176. 1. Πόθος (Κόις Ο ΓΡΥ Πόις...) 2.
 Λαμία (ΑΙΜΑ Λοικόν...) 3. Μέγαρο (ΑΡΑΓΕ
 Μαρία...) — 177. ΕΡΜΗΣ-ΑΘΗΝΑ (Έστειλα,
 Ρούθ, Μελίτη, Ηράκλειον, Σινά...) — 178.
 Από μωρο κι από τρελλό μαθάνεις την ά-
 λήθεια (από μωρο κι από τρελομανθά-
 νεις την άλλη θεία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α νταλλάσω Μ. Μυστικά διά μέσου της
 «Διαπλάσεως». — Βασίλισσα του Χου-
 σοφ.
 (1Α', 89)

Δ ηλώ εις την Διαπλάστικην Αυτοκρατορίαν
 ότι ήλλαξα ψευδώνυμον. — Διαγέγραφοσ
 της Νσολαίας (πρώην Διαπλάσις του Μιλ-
 λοντος).
 (1Α', 90)

ΒΛΑΒΙΑΝΕΙΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ
 Θεραπεία Νευρικων και Φρενικων νοσημάτων
 Πατήσια Αθηνών, οδός Κεραού 2 και 4
 Τηλέφωνον αριθ. 314.
 Γραφεία εν Αθήναις, οδός Σταδίου 15.
 Τηλέφωνον αριθ. 200.
 10-12 π. μ. και 5-8 μ. μ.
 Κανονισμός και πληροφορία δωρεάν
 τω αιτούντι.

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
 ΟΙ ΛΥΤΑΙ**

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 25 ΦΥΛΛΟΥ
 [Ίδα την λύσιν εις την σελίδα 217]

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλική Κανέλλη, Ηλ. Σπ. Κα-
 νέλλη, Θάνος Στ. Άγγελής, Μαρία Γ. Κουβέλα,
 Εδουάδι Κωνσταντινοπούλου, Ιωάν. Ν. Τούμ-
 πιας, Μαριάννα Α. Τσίμη, Αουλίνα Γρ. Ξενοπού-
 λου, Σταγών Λαδού, Ι. Α. Χατζηγιαννάκου Χ. Σού-
 λης, Αθ. Ν. Ασιβαθενός, Κάκια Γρ. Ξενοπούλου,
 Καίτια Χατζηπαναγιώτου, Λόσης Αμοιβαδίκης,
 Καλλιόρα Μαλλιάρου, Έλλη Έμ. Μέρμπα, Φιφή
 Πακαδημιου, Α. Π. Κυριαζοπούλου.
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Π. Ηρώτης, Κούλα Ηρ. Κα-
 τομαντή, Φ. Ο. Κοσκινός, Άρστη Π. Δευτεριάτου,
 Άττωη Αύαξ, Αθ. Π. Μέρμηγκας.
 ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΑΤΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Λεφάς.
 ΑΝΔΡΙΣΤΑΙΝΗΣ: Φίλη των Δυστυχών.
 ΑΝΑΡΟΥ: Π. Δ. Κρητισσοίλος, Ζήσης Σπ. Α-
 γιοβλαστής, Κ. Α. Βουγιατζίδης, Άνδρ. Ραϊσός,
 Α. Κώσταρας, Χ. Ζ. Ραϊσός, Ι. Κ. Βαλιός, Ι. Δ.
 Πολίτης, Α. Μ. Δεσποτόπουλος, Στ. Αμφοβλαστής, Στ.
 Μ. Μπίσης, Ν. Γ. Ραϊσός, Π. Δ. Παπαλάης, Μ.
 Δ. Φούντος, Α. Γ. Γουλιανός, Α. Κ. Ξανθός.
 ΑΡΓΟΥΣ: Άλκαίος (24).
 ΒΑΡΚΑΚΩΒΗΣ: Δημόσ. Παπαναστασιου (24),
 Άνδρ. Ι. Ξένος (24).

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Μ. Π. Μυριδάκης (24-25).
 ΚΑΛΑΜΟΝ: Α. Α. Νικολόπουλος, Σ. Κωνστώ-
 πουλος, Στυρ. Ν. Πουλόκος.
 ΚΕΡΚΥΡΑ: Βάσκα του Κανάρη, Άγλατα Γ.
 Παλά, Μουτυροπούλου.
 ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μιχ. Α. Τριγκας, Ι. Β. Οικονομό-
 πουλος, Βλ. Α. Πατόσης.
 ΚΥΠΡΙΑΣΙΑΣ: Γ. Α. Μανιάς, Ν. Γ. Σέλλας,
 ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Στυρ. Παπαστασιάνης, Ν. Σα-
 κελλάριος, Μιχ. Β. Πάσχος, Χ. Καραστέργιος, Αθ.
 Γ. Κατσάρας.
 ΔΕΒΕΤΣΟΒΩΝ: Καλασιώλης.
 ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεοδ. Σπ. Δημόπουλος, Μαρία Α.
 Κατακοπούλου.
 ΠΑΞΩΝ: Ελισάβετ Σ. Ανεμογιάννη.
 ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Ι. Φαριμακίδης, Καίτη Κ.
 Γεωργακοπούλου.

ΠΥΡΓΟΥ: Μαρία και Δημόσ. Π. Βαγγελιώτου.
 ΣΚΥΡΟΥ: Σ. Α. Βουλιγαρίδης (24).
 ΣΠΑΡΤΗΣ: Χρ. Τσερόνης (24-25).
 ΣΥΡΟΥ: Άννα Α. Ξανθάκη, Θ. Α. Βλησιώτης,
 Αρ. Α. Σκουριτίου, Κλεοπ. Θ. Πετρόκοκκινου,
 Μαρία Κ. Πικροδημητρή, Φρ. Ν. Σαλάρας, Αικα-
 τερίνη Ι. Σπανδογιάννη, Φωφρ. Ν. Τότσου.
 ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φαίδρα Π. Μοσχίδου.
 ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Σπ. Τσερέπης.
 Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ: Άδέλας Α. Ραζή, Μαρία Λάμ-
 πρού, Σοφία Νιώτη, Πάργα Μαστρογάκα, Άλεξάν-
 δρα Βασιλάου.
 ΧΑΛΚΙΔΙΩΣ: Ι. Α. Μαργαζιώτης, Γ. Ν. Κο-
 τσις.
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρία Π. Βόλτου, Ιο-
 άννα Ι. Μέρμηγκη Κ. Β. Χριστοφίδης, Έλενη Κ.
 Στρούφη, Δημ. Ι. Βιτιάδης, Άσπρος Κόρακας, Χ.
 Γ. Παππάς, Α. Ν. Κρηγής.
 ΒΙΡΚΕΤ-ΕΛ-ΣΑΜΠ: Ίουλινα Ι. Πολυταριδού
 Άντωνίου Ι. Πολυταριδής.
 ΒΟΥΡΑΣ: Άναστασίου (24-25).
 ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ν. Α. Μπουρνέλος.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Γ. Χρηστίδης (24) Α. Κ. Αρά-
 πης (24), Μαρία Ρούση.
 ΚΥΔΩΝΩΝ: Της Δύσης τό Ροδόχορμα (24)
 Ήνενα Ποιητών (24).
 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σπ. Α. Άνα-
 στασιάνης Α. Παντοπούλος (24).
 ΔΡΖΑΝΗΣ: Άρθε, Γρίφος.
 ΠΟΡΤ-ΣΑΪ: Π. Β. Αδάφ, Ίουλινα Βιγιά-
 δου, Σαμιανή Άδρα, Γ. Σμαργάνης, Κυριακική
 Άδρα, Άλκινα Λαοδίκου, Πιπίτσα Λαοδίκου, Σα-
 πφρ. Λαοδίκου, Κ. Δάρος, Γ. Χαραμουντιάνης.
 ΣΜΥΡΝΗΣ: Ι. Μ. Λομβάρδος.
 ΣΟΥΡΜΕΛΩΝ: Π. Χρ. Λογγινίδης (22-23).
 ΣΙΟΥ: Έλληνικόν Ξίφος (2).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 Τών ειρομένων όδών την λύσιν τά όνόματα
 ετέθησαν εις την Κληρωτίδα και έληροόθησαν
 οι εξής τέσσαρες: ΑΗΜ. Ι. ΓΟΥΑΝΑΓΗ-ΝΣ εν
 Άνδρω, ΑΔΕΛΑΪΣ Α. ΡΑΖΗ εν Νέω Φαλήρω,
 ΔΕΥΝΙΔΑΣ Ν. ΚΑΡΗΪ εν Άλεξανδρεία, ΑΘ.
 ΔΕΙΒΑΘΕΙΝΟΣ δδός Βύσσης 9 εν Αθήναις.
 Καί ό μέν πρώτος ενεγράφη δι' έξ μήνας, οι δε
 άλλοι τρεις διά μίαν τεμνητίαν έκαστος. Όλοι
 από Ι Ιουνίου.
 - Παιονάουον δρ. 0,50 διά τόν προσεχή Διαγω-
 νισμόν.
 Οι άποστειλαντές άνευ δεκαλέπτον την λύσιν
 δέν αναφέρονται, ούτε οι άποστειλαντες πενήτα-
 λεπον άντι δεκαλέπτον. (Γραμματόσημον όθωια-
 κικόν 10 παρ. Ισοδυναμεί με 5 λεπτά, ώστε διά
 10 λεπτά χειράζεται γραμματόσημον 20 παρ.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συγιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρουσιάζει εις την χώραν ήμών έκησεσίς
και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Έσωτερικού :	Έξωτερικού :	Διά των Πρακτώρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Έτησία δρ. 8,—	Έτησία φρ. 10,—	Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκαστον λεπ. 25
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50	
Τριμηνιος 2,50	Τριμηνιος 3,—	
Αι συνδρομαί άρχονται την Ιην έκαστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Όδός Εδριπίδου δρ. 38, παρὰ τό Βαγβάκιον
Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος	Έν Αθήναις, 11 Ιουνίου 1911	Έτος 33ον.—Αριθ. 28

**Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ**
[Μυστήριομα υπό MAURICE CHAMPAGNE]

Περίληψις των προηγούμενων: — Είς
 τό Σικάγον, την νύκτα της 14 Μαΐου 1903,
 εγγνωσθήσαν δύο μυστηριώδη και ανεξήγητα
 γεγονότα. Αί στήλαι δύο εκ των ήγχιωτέρων
 οικιών της πόλεως, του τεκτονικού Ναού και
 της Τακόμας, ύπέστησαν ζημίας ως υπό ανε-
 μοστροβίλου ή βολίδος. Έν τούτοις ούτε άνε-
 μος έπνευσεν έκείνην την νύκτα, ούτε βολίς
 εβρέθη. Οχι ολιγώτερον μυστηριώδης ήτο και
 ό θάνατος του διασημου ιατρού Άβραάμ Ουί-
 ξιαν, ό όποιος εισέβη άπρηγορημένως εις τό
 εργαστήριον του. Ηντοκτόνησεν ή έδολοφορήθη
 υπό του εξαφανισθέντος ύπνρέτου του Νικόλα
 Καρακά; Μεθ' όλας τας προσπάθειας, ό δρα-
 σιότης δέν συνελήφθη και ό κόσμος εσχημά-
 τισε την ιδεάν ότι μετά τό εγγλήμα θα ήντο-
 κτόνησε και αυτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΤΙΣ Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΣ

Τίς ό Νικόλας Καρακάς,
 ό μυστηριώδης
 αυτός Έλληνα,
 τόν όποιον όλο-
 κληρος ή Άστυ-
 νομία των Ηνω-
 μένων Πολιτειών
 δέν είχε κατορ-
 θώσιν να συλλάβη;
 Αί πολυπλη-
 θεις ανακρίσεις,
 αι όποιαί έγιναν
 έκτοτε περι αυ-
 του, θα μας άπαν-
 τήσουν αρκετά σα-
 φώς. Ίθου τώνρι-
 τι ειχεν εξακρι-
 βωθή περι του ύ-
 ποπιθεμένου κα-
 κούργου.

Έξ μήνας πρό
 των συμβάντων
 της 14 Μαΐου
 1903, ένας άν-
 θρωπος απειθίθα-
 ζετο εις τό Σί-
 κάγον. Πρόηρ

χετο εκ Νέας Υόρκης, όπου είχε πάρη
 τόν σιδηρόδρομον «New-York Cen-
 tral», τόν άνήκοντα εις τόν Βάντερμπιλτ.
 Ο άνθρωπος αυτός ήτο κοντού άνα-
 στήματος, — έν μέτρον και εξηγαπέντε
 έκαστοτά τό πολύ, — άλλα εύρωστος και
 καλοδεμένος. Το φουσκωτόν πρόσωπόν
 του ήτο λεύον και άτριχον, οι όφθαλμοί
 του γαλανοί, όλοστρογγυλοι και αεικί-
 νητοι, τά μαλλιά του ξανθά, τό στόμα
 του μεγάλον, έρωδιασμένον με διπλήν
 σειράν θαυμασιών δοντιών, από την ό-
 ποίαν δέν έλειπε κανέν, και ή μύτη του
 χονδρή, έλαφρώς ανασηλωμένη,
 Η ένδυμασία του άπλουστατή. Κο-
 στούμι σακκτερόν, σκεπασμένον από πλα-
 τώ επανωφόρι χρώματος άβάνας, καπέλο
 μαλακόν με καταιθασμένα γείλην, στερεά
 ύποδήματα, και τίποτε άλλο.
 Ούτε μπαστού-
 νι, ούτε όμβρέλ-
 λα, και — ιδιαι-
 τέρως αξιοση-
 μιώτων, — ούτε
 άποσκευαί. Δέν
 πόν συνώδευεν
 ούτε μπουσούλο,
 ούτε σάκκος, ού-
 τε βαλίτζα.
 Ο άνθρωπος
 αυτός ειχεν ά-
 ποθίθασθη με τά
 άμισως έπήρε τό τραίνον, τό όποιον τόν
 απειθίθασε εις την άλλην αμερικανικήν
 μεγαλόπολιν.
 Πόθεν άρα γε αύτή ή ήρεμία, ή γα-
 λήνη, ή ασφάλεια;
 Ο άνθρωπος αυτός, ό ερχόμενος εις
 την Άμερικανην από την Γαλλίαν, διά να
 εύρη βέβαια καλλιτέραν τύχην, ένόμιζε
 λοιπόν ότι ή πηττες θα έπέσταν έτοιμες
 εις τό στόμα του;
 Αυτό ήτο ανεξήγητον, διότι, καθώς
 έβεβαίωθη και ή Άστυνομία, ό ταξειδιώ-
 τής δέν ειχεν εις την τσέπην του παρα-
 δύο δολλάρια και δύο σέντες, δηλαδή πε-
 ρίπου ένδεκά δραχμάς. Φαίνεται ότι και
 εις την Γαλλίαν, όπου πρό πολλού ειχε

«Αί εφημερίδες επροκήρυτταν άμοιβήν
 διά την σύλληψιν του...» (Σελ. 214, στ. β'.)
 «Είχεν αποθίθασθη με
 τά χέρια στες τσέπες...»
 (Σελ. 221, στ. β'.)

